

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

58 ΝΥΟΚΑ

'Ηθελά
του Καλού

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ

ὁ ἥρωας
ὑπεράνθρωπος

ΜΥΘΑ 'Η Θσα' του Καίου

Τὸ Μεθύσι
τοῦ Νάνου!

ΜΕΣΑ στὸν κῆπο
τοῦ σπιτιοῦ τους, οἱ Ὑπεράν-
θρωποι, οἱ μεγάλοι Προστά-
τες τῆς Ἀνθρωπότητας, γλεν-
τοῦν γιορτάζοντας τὴ σωτη-
ρία τοῦ Κόσμου καὶ τὴ μεγά-
λη νίκη τους ἐναντίον τοῦ
Τρόμου τοῦ Θεοῦ τοῦ Πολέ-
μου. (*)

Εἶναι ἐκεῖ ὁ Ὑπεράνθρω-
πος μετὰ τὴ γυναῖκα του τὴν
Ἔλσα, ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο
μετὰ τὴν Ἀστραπή, ὁ Κεραυ-
νός, ὁ μικρὸς ἀλλὰ φοβερὸς
Ὑπερέλληνας μετὰ τὸ ὄμορφο

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο
τεῦχος, ποῦ ἔχει τὸν τίτλο: «ΣΕ-
ΖΑΜ, ὁ Ἀόρατος Μάγος».

καὶ πονηρὸ μουτράκι, ὁ κω-
μικὸς νάνος Κοντοστούπης
καὶ τὸ μικροσκοπικὸ τερατά-
κι ὁ Τσιπιτσιπ.

Ἔχουν στρώσει ἓνα πλού-
σιο τραπέζι καὶ τρῶνε καὶ
πίνουν μετὰ πολλὴ δρεξι, ἔπει-
τα ἀπὸ τὶς τελευταῖες περιπέ-
τειες καὶ ἀγωνίες ποῦ εἶχαν
περάσει.

Ὁ Κοντοστούπης, ὅπως συ-
νήθως, ἔχει γίνε... σκνίπα
στὸ μεθύσι μετὰ λίγα ποτηρά-
κια καὶ δὲν ξέρει οὔτε τι λέει
οὔτε τι κάνει!

Ἔχει στολῆσει τ' αὐτιά του
μετὰ λουλούδια κι' ἔχει θάλει
στὸ στήθος του ἓνα... μαροῦ-
λι, νομίζοντας πὼς εἶναι...
τριαντάφυλλο!

Χοροπηδάει κωμικὰ γύρω
ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ κάθε τό-
σο μυρίζει τὸ μαροῦλι, ἀφή-

νοντας θαθείς άναστεναγ-
μούς και φωνάζοντας:

— "Ασααχ! Μούσπασε τη
μύτη από την ευωδιά αυτό το
τριαντάφυλλο!

Οι άλλοι γελούν μαζί του.
"Ο Υπεράνθρωπος, λέει:

— Αυτή είναι μια από τις
πιο ευτυχισμένες μέρες της
ζωής μου! Οι μεγάλοι έ-
χθροί του Κόσμου έχουν έξον-
ταβή ή έχουν τεθή έκτός μά-
χης! "Ο Τζέκυλ είναι νεκρός!
(*). "Ο Τρόμος, ο Θεός του
Πολέμου, ταξιδεύει στο διά-
στημα, ανάμεσα στα άστρα,
αίμαλώτος για πάντα μέσα
στο άθραυστο δίχτυ του "Υ-
περέλληνα!

"Ο νάνος σταματάει το χο-
ρό του.

— "Ε; κάνει άνεθοκατεβά-
ζοντας άστεια τη μύτη του.
Ποιος μίλησε για τον Τρόμο;
Θέλετε να μου χαλάσετε το
κέφι, δηλαδή; Μελαγχολώ
κάθε φορά που άκούω τ' όνο-
μά του, γιατί δεν τον άρπα-
ξα να τον... διαλύσω όταν ει-
μαστε οι δυό μας μέσα στο
δωμάτιο του Σεζάμ! Ποιό θα
μού πάει όμως; "Αν κάνει
πώς έλευθερώνεται καμιά
φορά, δε θα του τη χαρίσω!
Θά...

-- Μη Κοντοστούπη!, λέει
β Τσιπιτσιπ άνοιγοκλείνοντας
κοροϊδευτικά το ράμφος του.
Ντέν τον λυπάσαι τον καημέ-
νο; Ντόσε τόπο στην όργη!

"Ο Κοντοστούπης, μεθυσμέ-
ως καθώς είναι, δεν καταλα-

θαίνει ότι ο Τσιπιτσιπ τον κο-
ροϊδεύει. Παιρνει τα λόγια
του στα σοβαρά.

— Δίκιο έχει, παλιότερατά-
κι!, λέει καμαρώνοντας και
παραπατώντας. Θά δώσω τό-
πο στην όργη! "Αν συγκρου-
στώ έγώ με τον Τρόμο, ύάρ-
χει φόβος να... χαλάσουμε τη
Γη! "Ας τον αφήσω να ζή-
ση!

Και αρχίζει πάλι να χο-
ρεύη, ενώ οι άλλοι γύρω ξε-
σπούν πάλι σε γέλια.

— Είμαι πολύ εύχαριστήμέ-
νος, λέει ο "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο,
που ή Γη και ή "Ανθρωπότης
δεν διατρέχουν κανένα κίνδυ-
νο!

— "Απεναντίας, λέει μια
θαθεία φωνή, ή "Ανθρωπότης
βρίσκεται σε τρομερό κίνδυ-
νο!

Γυρίζουν όλοι ξαφνιασμέ-
νοι και αντικρύζουν ένα σε-
θάσμιο γέρο με κόκκινο ρά-
σο και άσπρα μαλλιά και γέ-
νια! Στο μέτωπό του είναι
στερεωμένο ένα τεράστιο
ρουμπίνι! Στα χέρια του κρα-
τάει μια γαλάζια διάφανη
σφαίρα, που σκορπίζει μια
γλυκειά, πολύχρωμη άκτινο-
βολία!

— "Ο... Σεζάμ!, μουρμου-
ρίζει έκπληκτος ο "Υπεράν-
θρωπος. "Ο "Αόρατος Μάγος!
"Ο Φρουρός του Βράχου της
Αιωνιότητος!

"Ενα χαμόγελο γεμάτο κα-
λοσύνη ζωγραφίζεται στο
πρόσωπο του γέρου.

— Ναί, φίλε μου!, απαν-
τάει. "Εγώ είμαι! Και ήρθα
για να σάς προειδοποιήσω!

(*) Διάβασε το τεύχος 55, που
έχει τον τίτλο: «Δαυίδ και Γολιάθ».

Ἡ Ἀνθρωπότης κινδυνεύει νὰ καταστραφῆ καὶ οἱ ἔχθροί αὐτῆ τῆ φορά εἶναι δυό! Ὁ ἕνας εἶναι ὁ Τρόμος, ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου! Ὁ ἄλλος εἶναι ὁ Τζέκυλ, ὁ Κτηνάνθρωπος!

Κραυγὲς ἐκπλήξεως καὶ φρίκης ξεπηδοῦν ἀπὸ τὰ στήθη τῶν Ὑπερανθρώπων.

— Μά... δὲν καταλαβαίνω, Σεζάμ!, λέει ὁ Ἐ λ Γ κ ρ ε κ ο μὲ φωνὴ ὄχι καὶ πολὺ σταθερῆ. Ξέρουμε ὅτι ὁ Τρόμος εἶναι αἰχμάλωτος τοῦ δίχτυοῦ τοῦ Ὑπερέλληνα! Καὶ ξέρουμε ὅτι ὁ Τζέκυλ, ὁ Κτηνάνθρωπος, πέθανε ἀπὸ τὴν ἔκρηξι τῆς ἀτομικῆς-θόμβας τοῦ γιουῦ μου μαζί με τοὺς νέγρους γίγαντές τοι! Πῶς λοιπὸν...

— Θὰ σὰς ἐξηγήσω, λέει ἡρεμα ὁ Σεζάμ. Ἀκοῦστε με προσεκτικά. Ὁ Τρόμος, ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου...

Ἄς παρακολουθήσουμε κι' ἐμεῖς τὴν ἀφήγησι τοῦ Σεζάμ κι' ἄς δοῦμε με τὰ μάτια τῆς φαντασίας τὰ παράξενα γεγονότα, πού εἶχαν συμβῆ ὡς τῆ στιγμῆ, πού ὁ Φρουρὸς τοῦ Βράχου τῆς Αἰωνιότητος παρουσιάστηκε πάλι στοὺς Ὑπερανθρώπους...

Ἀπὸ τὸ Στόμα τοῦ Χάρου!

ΤΡΟΜΟΣ, ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου, στριφογυρίζει μέσα στὸ ἀδειο διάστημα, ἀνάμεσα στ' ἄστρα, αἰχ-

μάλωτος μέσα στὸ δίχτυ ἀπὸ ἄθραυστο μέταλλο, πού τοῦ εἶχε ρίξει τὸ πανοῦργο Ἑλληνόπουλο!

Ἡ μαύρη ψυχὴ τοῦ κερασφόρου κολοσσοῦ εἶναι γεμάτη πανικό, λύσσα, μανία καὶ μίσος ἐναντίον τοῦ Ὑπερέλληνα, ἐναντίον τῶν Ὑπερανθρώπων, ἐναντίον τῆς Ἀνθρωπότητος, ἐναντίον τοῦ Σύμπαντος!

Τὰ ὀγκώδη καὶ μυῶδη μπράτσα του τεντώνονται καθε τόσο σὲ μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια νὰ σπᾶσουν τὰ σύρματα τοῦ δίχτυοῦ, μὰ σὲ κάθε ζωηρὴ κίνησί του τὸ δίχτυ σφίγγεται ὄλο καὶ πιὸ πολὺ γύρω ἀπὸ τὸ κορμί τοῦ Τρόμου!

«Ἄν συνεχιστῆ αὐτό, σκέπτεται με φρικῆ ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου, τὸ καταραμένο αὐτὸ δίχτυ θὰ σφιχτῆ τόσο πολὺ ὥστε θὰ με κομματιάσουν τὰ σύρματά του! Κάτι πρέπει νὰ κάνω! Κάτι πρέπει νὰ κάνω γιὰ ν' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὸ δίχτυ αὐτὸ πρὶν εἶναι πολὺ ἀργά!...»

Καί, με ἑλαφρὲς κινήσεις τοῦ κορμιοῦ του, ὁ Τρόμος κατορθώνει νὰ κυβερνήσῃ τὸν ἑαυτό του καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ σ' ἕνα μακρυνὸ ἀστέρι, ὅπου ζῆ μιὰ φυλὴ τεράτων, πού εἶναι φιλικὴ πρὸς αὐτόν!

Εἶναι κάτι ἀνθρωποειδῆ ὄντα με πολλὰ μεγάλα χέρια καὶ με ψυχὴ διαβόλου, πού ἐντούτοις ἔχουν προοδεύσει ἀρκετὰ στὸν πολιτισμὸ καὶ

ξέρουν να φτιάχνουν μηχανές.

Ο Θεός του Πολέμου τους διηγείται το πάθημά του και ζητάει τη βοήθειά τους. Τα τέρατα όμως αυτά, που χαίρονται σε κάθε κακό που παθαίνουν οι άλλοι, βάζουν τα γέλια και διώχνουν από το άστρο τους τον άνικανο Τρόμο!

Αφρίζοντας από λύσσα, ο έχθρος του Κόσμου συνεχίζει την περιπλάνησή του από άστρο σε άστρο ζητώντας βοήθεια, που δεν του δίνει κανείς. Σ' ένα μόνο πλανήτη βρήκε φιλοξεनिया.

— Θά πεθάνης, Νυόκα!, γρυλλίζει ο Τρόμος.

Στόν πλανήτη αυτόν ζή ξενας παράξενος λαός, τόσο καλός, ώστε ακόμα και τους πιό φοβερούς έχθρους του τους υποδέχεται με φιλικές εκδηλώσεις. "Ετσι, όταν είδαν τον αιχμάλωτο Τρόμο, τον λυπήθηκαν και θέλησαν να τον βοηθήσουν. Μά, όσο κι' αν προσπάθησαν, δεν μπόρεσαν να σπάσουν τα σύρματα του άθραυστου δίχτυου και να τον ελευθερώσουν!

"Ετσι ο Θεός του Πολέμου εξακολουθεί να περιπλανιέται μέσα στο διάστημα, ενώ το δίχτυ του 'Υπερέλληνα σφίγεται όλο και πιό πολύ, όλο και πιό πολύ, γύρω από τή κορμί του!

Στήν απελπισία του, ο Τρόμος αποφασίζει να καταφύγει στην ίδια τή Γή, ελπίζοντας να κλέψη από τόν 'Υπερέλληνα τή μυστικό, που θά έσπαζε τή δίχτυ και θά τόν ελευθέρωνε!

Καταλαβαίνει ότι δεν του μένουν πιά παρά μερικές μέρες μόνο ζωής! Τή δίχτυ έχει σφιχτή τόσο πολύ γύρω του, ώστε τή κορμί του, όσο άτρωτο κι' αν είναι, έχει αρχίσει να αυλακώνεται από τή σύρματα και να ματώνη!

Βογγώντας από τούς πόνο, ο Τρόμος, ή ένσάρκωσι του Πνεύματος του Κακού, καταφέρνει με χίλιους κόπους να προσγειωθή σ' ένα έρημικό μέρος τής 'Αμερικής όπου όμως μένει ασάλευτος ανάμεσα στή χορτάρια, μήν τολμώντας να κάνη άλλη κίνηση! Λίγο ακόμα και τή φο-

Βερό δίχτυ τοῦ Ὑπερέλληνα
θὰ τὸν ξεκάνη!

Μὰ ὁ Τρόμος εἶναι τυχε-
ρός! Τὸν βρίσκει ὁ...

Ἄς γυρίσουμε ὄμως λίνο
πίσω, μέσα στοῦ ὑποβρύχιο
καταφύγιο τοῦ Τζέκυλ, τοῦ
Κτηνανθρώπου, τὴν ὥρα ποῦ
ὁ Ὑπερέλληνας φεύγει ἀφοῦ
τοποθέτησε τὴ συσκευή τοῦ
ἀόρατου θόλου καὶ τὴ μικρὴ
ἀτομικὴ βόμβα! (*)

Ὁ Τζέκυλ καταλαβαίνει τι
πρόκειται νὰ ἐπακολουθήσει.
Ἡ συσκευή ἔχει τυλίξει τὸ
ὑποβρύχιο ἐργαστήριό του
μὲ ἓνα ἀόρατο καὶ ἀδιαπέραστο
θώρακα, φυλακίζοντας
καὶ τὸν ἴδιο καὶ τοὺς νέγρους
γίγαντές του! Καὶ ἡ ἀτομικὴ
βόμβα θὰ ἐκραγῆ σὲ μιὰ
στιγμὴ, ἐξοντώνοντάς τους ὅ-
λους ἐκεῖ μέσα!

Μὲ μιὰ ἀπεγνωσμένη κίνη-
ση, ὁ Τζέκυλ κάνει νὰ ἀπλώ-
σῃ τὸ χέρι του γιὰ νὰ στα-
ματήσῃ τὴ συσκευή τοῦ ἀόρα-
του θόλου, μὰ καταλαβαίνει
ὅτι εἶναι πολὺ ἀργά!

Μὲ μιὰ συστροφή τοῦ κορ-
μιοῦ του τινάζεται ὅσο πιὸ
μακριὰ μπορεῖ ἀπὸ τὴν ἀ-
τομικὴ βόμβα καὶ βάζει τρεῖς
νεγροὺς γίγαντες ἀνάμεσα
στὴ βόμβα καὶ στὸν ἑαυ-
τό του!

Τὴν ἐπόμενη στιγμὴ, ἡ βόμ-
βα σκάζει! Ἐνα τρομακτικὸ
κῦμα ἀπὸ φλόγα καὶ δύναμι
χτυπάει καὶ τυλίγει τὸν Τζέ-

(*) Διάβασε τὸ τεῦχος 55, ποῦ
ἔχει τὸν τίτλο: «Δαυὶδ καὶ Γο-
λιάθ»

Ὁ ναὸς μурμουρίζει προσευχές...

κυλ καὶ ὁ Κτηνάνθρωπος χά-
νει τὶς αἰσθήσεις του!

Ὅταν, πολλὲς μέρες ἀργό-
τερα, ἀνοίγει τὰ μάτια του
καὶ κυττάζει γύρω του, δὲν
μπορεῖ νὰ συγκρατήσῃ μιὰ
κραυγὴ φρίκης.

Βρίσκεται στὸ βάθος ἑνὸς
τεράστιου λάκκου, ποῦ εἶχε
ἀνοίξει ἡ ἔκρηξι τῆς ἀτομι-
κῆς βόμβας! Μέσα στὸ λάκ-
κο ξεχωρίζει κανεὶς μὲ δυ-
σκολία κομμάτια ἀπὸ τὶς μη-
χανές τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ
Τζέκυλ, γιὰτὶ ὅλα εἶναι σκε-
πασμένα ἀπὸ μιὰ μαύρη κα-
πνιά!

Ἀπὸ τοὺς νέγρους γίγαν-
τες, κανένας δὲν ἔχει μείνει
ζωντανὸς καὶ ἀκόμα καὶ τὸ

ποτάμι έχει αλλάξει κούφη και τὰ νερά του κυλούν τώρα εκατό μέτρα πιδό πέρα!

‘Ο Τζέκυλ δὲν μπορεί νὰ πιστέψῃ πὼς εἶναι ζωντανός! Τὸ κορμί του εἶναι γεμάτο ἀπὸ μεγάλες πληγές κι’ ὀμῶς ζῆ ἀκόμα! Ἡ μεγάλη του ἀντοχή και οἱ τρεῖς γίγαντες πού εἶχε τοποθετήσει μπροστά του, τὸν εἶχαν σώσει ἀπὸ τὸ θάνατο!

‘Ερποντας μὲ ἀφάνταστη δυσκολία και μὲ ἀβάσταχτους πόνους, ὁ Κτηνάνθρωπος κατορθώνει νὰ θυγῆ ἀπὸ τὸ λάκκο και νὰ ξεπλώσῃ στὸ γρασιδί κοντὰ στὸν ποταμό.

Μένει ἐκεῖ πολλές μέρες, βαρεῖά ἀρρωστος, τρώγοντας χορτάρια και πίνοντας νερό και παλεύοντας μὲ τὸ Χάρο!

Στὸ τέλος ὅμως, ὁ δυνατός και ὑπερφυσικά προικισμένος ὄργανισμός του νικάει!

Γίνεται καλά και ἕνα πρωτὶνὸ σηκώνεται ὀρθίος και κάνει πάλι ἕνα φριχτὸ ὄρκο: νὰ ἐκδικηθῆ και νὰ καταστρέψῃ τὸν κόσμο!

Μὰ δὲν μπορεί ἀκόμα νὰ δράσῃ. Πρέπει νὰ δυναμώσῃ πρῶτα, νὰ ἀνακτήσῃ τὴ δύναμει του, νὰ ἐτοιμαστῆ!

Τριγυρίζει, λοιπόν, μέσα στὸ ἔρημο δάσος, τρώγοντας ἀγριούς καρπούς και ἀγρίμια, πὸ τὰ σκοτώνει και τὰ καταβροχθίζει ὀμά, και ἐπαναλαμβάνοντας κάθε τόσο τοὺς ὄρκους του γιὰ ἐκδίκηση...

Ἡ Ἀνίσρη Συμμαχία!

Ἡ ἰα μέρα πού ὁ Τζέκυλ, καθισμένος πὲ μιά πέτρα, τρώει ἕνα ὀμὸ ἐλαφάκι, βλέπει κάτι παράξενο νὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ και νὰ προσγειώνεται μέσα σ’ ἕνα λειβάδι.

Γεμάτος ἀπορία, ὁ Κτηνάνθρωπος σηκώνεται, πηγαίνει κοντὰ και βλέπει κατάπληκτος ἕνα γίγαντα, τρεῖς φορές μεγαλύτερο ἀπὸ ἕναν κοινὸ ἄνθρωπο, μὲ δυὸ μεγάλα κέρατα στὸ κεφάλι, παγιδευμένο μέσα σ’ ἕνα συρμάτινο δίχτυ!

‘Ο Τζέκυλ δὲν μπορεί νὰ συγκρατήσῃ τὰ γέλια του.

— Χά, χά, χά, χά!, κάνει μὲ τὴ θαθεῖα λαρυγγώδη φωνή του. Χί, χί, χί, χί, χί! Ποιὸς σὲ κατάντησε ἔτσι... μικρέ;

— Μὴ γελάς!, γρυλλίζει ὁ κολοσσός. Εἶμαι ὁ Τρόμος, ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου! Ἡ δύναμί μου εἶναι καταπληκτικὴ, μὰ δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτα! Δὲν μπορῶ νὰ σπάσω τὸ καταραμένο αὐτὸ δίχτυ, μὲ τὸ ὀποῖο μὲ αἰχμαλώτισε ὁ Ὑπερέλληνας! Εἶναι ἀπὸ ἄθραυστο μέταλλο!

Στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τοῦ γιοῦ τοῦ Ἐλ Γ κ ρ ε κ ο τ’ αὐτιά του Τζέκυλ τεντώνονται.

— ‘Ε; κάνει. ‘Ο Ὑπερέλληνας σὲ κατάντησε ἔτσι; Εἶσαι, λοιπόν, ἐχθρὸς τῶν Ὑπερανθρώπων;

— Ἐχθρὸς τῶν Ὑπερανθρώπων και ὀλου τοῦ Κόσμου!

λέει ὁ Τρόμος ἀφρίζοντας. "Ἄν ἐλευθερωθῶ ποτέ, οἱ Ὑπεράνθρωποι θὰ μετανιώσουν φριχτά γι' αὐτὸ ποὺ μοῦ ἔκαναν!

Τὰ μάτια τοῦ Τζέκυλ λάμπουν. "Ἄν κατάρθωνε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν Τρόμο, θὰ ἀποκτοῦσε ἕναν πολῦτιμο σύμμαχο στὸν πόλεμό του ἐναντίον τοῦ Καλοῦ!

— Εἶμαι ὁ Τζέκυλ, τοῦ λέει, καὶ μισῶ τοὺς Ὑπεράνθρωπους. ὅσο τίποτ' ἄλλο στὸν Κόσμο. "Ἄν κατορθώσω νὰ σὲ ἐλευθερώσω, θὰ γίνῃς σύμμαχός μου; Θὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ ἐξοντώσω τοὺς ἀντιπάλους μου καὶ νὰ σκορπίσω πάνω στὴ Γῆ τὴ συμφορά καὶ τὸ θάνατο;

Τὰ μάτια τοῦ Τρόμου λάμπουν ἀπὸ ξαφνικὴ ἐλπίδα.

— Μὰ τὸ δίχτυ αὐτό, μουρμουρίζει, εἶναι ἄθραυστο! Πῶς θά...

Ὁ Τζέκυλ τὸν διακόπτει μὲ μιὰ περιφρονητικὴ χειρονομία.

— "ὦ!, κάνει. Τίποτα δὲν εἶναι ἄθραυστο, δταν ξέρει κανεὶς τὸν τρόπο νὰ τὸ σπάσῃ! Πρὶν οἱ Ὑπεράνθρωποι ἐπιτεθοῦν ἐναντίον μου καὶ καταντήσω σ' αὐτὰ τὰ χάλια, εἶγα κάνει μιὰ σπουδαία ἀνακάλυψη. Εἶχα θρῆ ἕνα χημικὸ ὑγρὸ, ποὺ καίει καὶ διαλύει τὰ πάντα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ γυαλί! Καμμιά ἄλλη οὐσία δὲν μπορεῖ νὰ ἀντισταθῇ σ' αὐτό! Δυστυχῶς ὁμως δὲν μπόρεσα νὰ κατασκευάσω παρὰ λίγα δράμια μόνο! Διαφορετικά, θὰ τὸ χρησιμοποιοῦσα γιὰ νὰ

διαλύσω δλόκληρὴ τὴ Γῆ! Νὰ θυμῶ τώρα ποὺ θὰ χρῆσιμοποιήσω τὸ ὑγρὸ μου σὲ κάτι! Θὰ ἐλευθερώσω τὸν Τρόμο, τὸ Θεὸ τοῦ Πολέμου! Δέχεσαι νὰ γίνουμε σύμμαχοι καὶ νὰ πολεμήσουμε πλῆθιπλάι γιὰ νὰ ξεκάνουμε τοὺς Ὑπεράνθρωπους;

— Δέχομαι, ἀπαντᾷ ὁ Τρόμος. Ἐλευθέρωσέ με! Γρήγορα! Ἀνυπομονῶ νὰ ἐκδικηθῶ!

— Πρέπει νὰ κάνῃς ὑπομονή, λέει ὁ Κτηνάνθρωπος. Τὸ κρυφὸ ἐργαστήριό μου, ὅπου θρῖσκεται τὸ χημικὸ ὑγρὸ ποὺ σοῦ εἶπα, εἶναι πολὺ μακριὰ ἀπὸ δῶ καὶ ἡ θόμβα τοῦ Ὑπερέλληνα κατέστρεψε τὴν πτητικὴ συσκευή μου, ποὺ μὲ βοηθοῦσε νὰ ταξιδεύω στὸν ἀέρα! Ἐτσι, εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ πάω μὲ τὰ πόδια κι' ἴσως κάνω δυὸ ἢ τρεῖς μέρες νὰ φτάσω ἐκεῖ! Ὅταν ὁμως φτάσω, θὰ φορέσω μιὰ ἄλλη πτητικὴ συσκευὴ καὶ θὰ γυρίσω ἐδῶ σὲ λίγα λεπτά! Κάνε κουράγιο, λοιπόν! Ἄν ἀντέξῃς ὥσπου νὰ γυρίσω, σώθηκες!

Καὶ ὁ Τζέκυλ ἀρχίζει νὰ ἀπομακρύνεται τρέχοντας μέσα στὸ δάσος.

Ὁ Τρόμος μένει μόνος. Τὸ δίχτυ ἐξακολουθεῖ πάντα νὰ τοῦ σφίγγῃ τὸ κορμί, πληγώνοντας καὶ ματώνοντας το! Τὸ αἷμα του κυλάει σὲ ἀραιὲς σταγόνες ἀπὸ τὶς πληγές του! Ἡ ἀνάσα του εἶναι κομμένη καὶ μέσα στὸ μυαλό του ἀνηχοῦν χιλιάδες καμπάνες

και σαλπίζουν χιλιάδες έλεφαντες!

Μιά σκέψη γυρίζει και ξανα γυρίζει στο νοῦ του:

«Θά προλάβη ὁ Τζέκυλ; Θά φτάση ἐγκαίρως φέρνοντας τὸ χημικὸ ὑγρὸ ποῦ διαλύει τὰ πάντα ἢ θά μὲ βρῆ νεκρὸ;»

Μιά δμίχλη κατεβαίνει μπροστὰ στὰ μάτια του καὶ ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου χάνει τὶς αἰσθήσεις του...

Ὅταν ἀνοίγει πάλι τὰ μάτια του, νοιώθει μιὰ ἀπέραντη ἀδυναμία στὸ κορμί! Δὲν μπορεῖ νὰ σαλέψη τὰ μέλη

Ὁ Ὑπεράνθρωπος βρίσκεται σὲ δύσκολη θέση!

του καὶ μὲ δυσκολία καταφέρνει νὰ ἀναπνέη!

Κυττάζει γύρω.

Ὁ Τζέκυλ εἶναι καθισμένος κοντὰ του, σὲ μιὰ πέτρα καὶ κρατᾶει στὰ χέρια του τὸ σουμάτινο δίχτυ, ποῦ λίγο πρὶν κρατοῦσε αἰχμάλωτο τὸν Τρόμο! Τὸ δίχτυ εἶναι τώρα κομματιασμένο σὰν νὰ τὸ εἶχαν κόψει μὲ ψαλίδι!

«Εἶμαι ἐλεύθερος!, σκέπτεται ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου. Τὸ καταραμένο δίχτυ τοῦ Ὑπερέλληνα δὲ μὲ δίνει πιά! Κι' ὅμως δὲν μπορῶ νὰ σαλέψω! Δὲν ἔχω τὴ δύναμι οὔτε τὸ χέρι μου νὰ κουνήσω! Μήπως ἔχασα ὅλη τὴ δύναμί μου; Μήπως ἐγώ, ὁ φοβερὸς Τρόμος, τὸ πιὸ δυνατὸ πλάσμα τοῦ Σύμπαντος, ἔχω γίνει τώρα πιὸ ἀδύναμος κι' ἀπὸ ἓνα ἄρρωστο παιδάκι;»

Σὰν νὰ μαντεύη τὶς σκέψεις του, ὁ Τζέκυλ λέει:

— Εἶσαι μουδιασμένος ἀκόμα ἀπὸ τὸ πολυήμερο δέσιμο, Τρόμε, γι' αὐτὸ δὲν μπορεῖς νὰ κινηθῆς! Τὸ αἷμα σου δὲν κυκλοφορεῖ καλά. Σὲ λίγο ὅμως, ὅταν ὁ ἥλιος ζεστάνη ἀρκετὰ τὸ κορμί σου, θά μπορέσης νὰ σηκωθῆς!

Πραγματικά, λίγα λεπτὰ ἀργότερα, ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου νοιώθει τὸ αἷμα του νὰ κυκλοφορῆ πάλι ζεστὸ στὸ κορμί του καὶ τὶς δυνάμεις του νὰ ξαναγυρίζουν!

Τεντώνει μὲ ἥδονὴ τὰ μπόρσα του καὶ πετάγεται ὄρθιος.

Μὲ τὶς ὀγκώδεις σφιγμένες

γροθιές του, χτυπάει το πλατύ στήθος του κάνοντάς το να άντηγή θουερά σαν ένα τεράστιο τάμ - τάμ άγρίων!

Άπο το λαρύγγι του ξεπηδάει ένα μακρόσυρτο και έκκωφαντικό ούρλιαχτό χαράς, θριάμβου και μανίας.

— Είμαι ελεύθερος!, μουγυρίζει. Είμαι ελεύθερος και δυνατός όπως πρώτα! Θα έκδικηθώ! Θα έκδικηθώ!

Άρπάζει δυο πελώρια δέντρα και τραβάει. Τα δέντρα άποσπώνται μαζί με τις ρίζες τους και, με μια άπτότομη κίνηση των πανίσχυρων μπράτσων του, ο Τρόμος τα έκσφενδονίζει πεντακόσια μέτρα μακριά!

— Χμ!, κάνει ο Τζέκυλ με θαυμασμό. Βλέπω ότι δεν έλεγες υπερβολές όταν ισχυριζόσουν πως είσαι το πιο δυνατό πλάσμα του κόσμου! Κύτταξέ με όμως στα μάτια και θα νοιώσης και τη δική μου δύναμη!

Ο Θεός του Πολέμου σκύβει και κυττάζει παραξενεμένος τον Τζέκυλ κατάματα.

Ξαφνικά, μέσα από τα σκοτεινά θάθη των διαβολικών ματιών του Κτηνάνθρωπου ξεπηδάει ένα παράξενο και μυστηριώδες πρασινωπό φως και λούζει τον Τρόμο.

Ο Θεός του Πολέμου νοιώθει ένα διαπεραστικό πόνο στο κεφάλι και τα γόνατά του λυγίζουν! Θέλει να όρμησει έναντιον του Τζέκυλ, αλλά δεν μπορεί! Ο διαπεραστικός πόνος δεν τον άφήνει και

Ο Ύπερέλληνας έπεμβαίνει κεραυνοβόλα...

μια όμίχλη του σκεπάζει τα μάτια!

Ο Τζέκυλ γυρίζει άλλοι το βλέμμα του. Το πρασινωπό φως σβήνει. Ο Τρόμος συνέρχεται.

— Μπράβο!, λέει ο Τρόμος με ζήλεια. Παραδέχομαι ότι είσαι πολύτιμος σύμμαχος, Τζέκυλ! Άκουσε τώρα... Η έπίθεσι μας έναντιον των Ύπερανθρώπων και του Κόσμου θ' άρχιση με μια έπίθεσι έναντιον της Νυόκας...

— Ποιά είναι ή Νυόκα;, ρωτάει ο Κτηνάνθρωπος.

— Η Νυόκα είναι..., αρχίζει να διηγείται ο Θεός του Πολέμου.

Ἡ Φωτιά
τῆς Καλοσύνης!

ΣΕΖΑΜ κου-
νάει τὸ κεφάλι του μὲ θλίψη,
καθὼς ἀποτελειώνει τὴν ἀφή-
γησί του στοὺς Ὑπερανθρώ-
πους.

— Καθὼς βλέπετε, λέει, ὁ
Κόσμος κινδυνεύει πάλι! Αὐ-
τὴ τῆ φορά, δυὸ τρομεροὶ ἐ-
χθροί, ὁ Τρόμος κι' ὁ Τζέκυλ
ἔχουν συμμαχήσει, ἔχουν ἐνώ-
σει τίς καταπληκτικὰς δυνά-
μεις τους γιὰ νὰ σκορπίσουν
τὸν ὄλεθρο! Καί —τὸ χειρό-
τερο ἀπ' ὅλα— ἀρχίζουν τὴν
ἐπιθεσί τους ἐναντίον τῆς Νυ-
όκας!

— Μὰ ποιά εἶναι ἡ Νυόκα;
ρωτάει μὲ ἀνυπομονησία ὁ
Ὑπερέλληνας.

— Στὰ βάθη τῆς Γῆς, ἀ-
παντάει ὁ Σεζάμ, ὑπάρχει
μιὰ τεράστια σπηλιά, ὅπου
χιλιάδες χρόνια τώρα καίει
μιὰ μεγάλη φωτιά σ' ἓνα εἶ-
δος βωμοῦ. Εἶναι ἡ Φωτιά
τῆς Καλοσύνης! Ὅσο αὐτὴ
εἶναι ἀναμμένη, ἀνάμεσα
στοὺς ἀνθρώπους βασιλεύει ἡ
ἀγάπη καὶ ἡ ὁμόνοια! Ὅταν
ἡ δύναμι τῆς Φωτιᾶς τῆς Κα-
λωσύνης ἐλαττώνεται, πάνω
στὴ Γῆ ξεσποῦν ἄγριοι πόλε-
μοι ἀνάμεσα στὰ ἔθνη καὶ
πολλαπλασιάζονται τὰ ἐγκλή-
ματα μέσα στὶς πόλεις! Καί
ἂν καμμιά μέρα σθήση ἐντε-
λῶς, τότε πάνω στὴ Γῆ θὰ ἐπι-
κρατήσῃ τὸ Κακό, ὁ Ὀλε-
θρος καὶ ὁ Θάνατος!

Σωπαίνει γιὰ νὰ ἀνασάνῃ

μὲ μάτια γεμάτα ἀγωνία καὶ
φρίκη.

— Ἡ Νυόκα, ἡ Θεὰ τοῦ Κα-
λοῦ, συνεχίζει ὁ Σεζάμ, μα-
ζί μὲ δέκα ἱερεῖες, φροντίζει
νὰ διατηρῆ ἀσβησθῇ τὴ Φωτιά
τῆς Καλοσύνης! Ζοῦν ἀδιάκο-
πα ἐκεῖ κάτω, στὰ ἔγκυατα
τῆς Γῆς, καὶ εἶνουν τροφή
στὴ φωτιά, ἐξωτικά φυτὰ καὶ
λουλούδια, ποὺ φυτρῶνουν
καὶ ἀνθίζουν μέσα σὲ σκοτει-
νοὺς ὑπόγειους ποταμούς! Ἡ
Νυόκα καὶ οἱ ἱερεῖες τῆς εἶ-
ναι ἄτρωτες καὶ σχεδὸν ἀθά-
νατες! Μόνο ἡ Φωτιά τῆς Κα-
λωσύνης μπορεῖ νὰ τοὺς
κάνῃ κακὸ καὶ νὰ τίς σκοτώ-
σῃ, ἂν πέσουν μέσα τῆς. Ἄν
ὅμως, μιὰ μέρα, ἡ φωτιά σθῆ-
σῃ ἡ Νυόκα καὶ οἱ ἱερεῖες
τῆς θὰ μεταβληθοῦν σὲ μαινά-
δες, σὲ ὄργανα τοῦ Κακοῦ
καὶ τῆς Συμφορᾶς, καὶ θὰ
περιφέρονται πάνω στὴ Γῆ ἐ-
ξοντώνοντας τοὺς ἀνθρώπους
καὶ θασανίζοντάς τους!

— Πα... Παναγίτσα μου!,
τραυλίζει ὁ Κοντοστούπης.
Δέν... δὲν πρέπει νὰ σθήσῃ.
ποτὲ τὸ φῶς τῆς καλοσύνης!

— Ναί!, λέει ὁ Σεζάμ. Δὲν
πρέπει νὰ σθήσῃ! Γι' αὐτὸ ἀ-
κριβῶς ὁ Τρόμος κι' ὁ Τζέ-
κυλ ἀποφάσισαν νὰ ἐπιτεθοῦν
ἐναντίον τῆς Νυόκα! Ἄν κα-
ταφέρουν νὰ σθήσουν στὸ τέ-
λος τῆ φωτιά, οἱ Δυνάμεις
τοῦ Κακοῦ θὰ νικήσουν!

— Πρέπει νὰ τοὺς σταματή-
σουμε, λοιπόν!, λέει ὁ Ὑπε-
ράνθρωπος ζαρώνοντας τὰ
φρύδια του. Ποῦ εἶναι ἡ σπη-
λιά τῆς Νυόκας, Σεζάμ;

Τὸ πρόσωπο τοῦ γέρο -

Φρουρού του Βράχου της Αιωνιότητας συννεφιάζει.

— Κανένας δὲν ξέρει πού βρίσκεται ἢ σπηλιά αὐτή!, ἀπαντάει. Τὸ μόνο πού ξέρω εἶναι ὅτι βρίσκεται μέσα στὰ ἔγκατα τῆς γῆς, κάπου κάτω ἀπὸ τὴ Μεσόγειο... Ὑπάρχει μάλιστα μιά παλιά παράδοσι πού λέει ὅτι ἡ εἰσοδὸς τῆς εἶναι... ὁ κρατήρας τοῦ ἠφαιστείου Βεζούβιος!

— Μὰ πῶς ὁ Τρόμος θὰ βρῆ τὴ σπηλιά ἀφοῦ δὲν ξέρει πού βρίσκεται; ρωτᾶει ὁ Ὑπερέλληνας.

— Ὁ Τρόμος, ἀπαντᾶει ὁ Σεζάμ, ζοῦσε στὴ Γῆ ἐδῶ καὶ χιλιάδες χρόνια. Ἴσως, λοιπόν, ξέρει τὸν τρόπο νὰ φτάσῃ ὡς τὴ σπηλιά τῆς Καλοσύνης! Ἴσως, πάλι, καὶ νὰ ψάχνῃ ἀπλῶς νὰ τὴν βρῆ σκάβοντας μέσα στὴ γῆ! Περιμένετε...

Σκύθει καὶ θυθίζει τὸ βλέμμα του μέσα στὴ γαλάζια μαγικὴ σφαῖρα του. Περνοῦν μερικὲς στιγμὲς σιωπῆς.

Ἐπειτα σηκώνει τὸ κεφάλι του καὶ λέει:

— Εἶχα δίκιο! Μέσα στὴ σφαῖρα μου, βλέπω τὸν Τρόμο καὶ τὸν Τζέκυλ νὰ πετοῦν πρὸς τὴν Ἰταλία, πρὸς τὸν Βεζούβιο!

Οἱ Ὑπεράνθρωποι πετάγουν τὰν δροθιοί.

— Ἐμπρὸς, παιδιά!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Πρέπει νὰ σταματήσουμε τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Κόσμου, πρὶν σθῆσουν τὴ Φωτιά τῆς Καλοσύνης! Θὰ ξεκινήσουμε ἀμέσως ὅλοι μας

γιά τὸ Βεζούβιο! Ἄκόμα κι' ὁ Κοντοστούπης! Ἀπὸ τὴ μάχη αὐτὴ κρέμεται ἡ τύχη τοῦ Κόσμου!

Ὁ νάνος χλωμιάζει. Δὲν τοῦ ἀρέσει καθόλου αὐτὴ ἡ περιπέτεια! Ἔχει κακὰ προαισθήματα!

— Θά... θά... χωθοῦμε μέσα στὸ Βεζούβιο; τραυλίζει. Θά... θά ψηθοῦμε ζωντανοί!

— Μὴ λὲς θλακειές, Κοντοστούπη!, λέει ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο. Τὸ ἠφαιστειο δὲν εἶναι σὲ ἐνέργεια! Ἐξάλλου, δὲν ἔχουμε ὀρκιστῆ νὰ προσφέρουμε τὴ ζωὴ μας γιά τὴ σωτηρία τῆς Ἀνθρωπότητος; Φοβάσαι;

— Ἐγώ; κάνει ὁ Κοντοστούπης. Ποιὸς εἶπε πῶς φοβάμαι; Δὲ θέλω ὅμως νὰ μοῦ παραμορφώσουν οἱ φλόγες τὸ πρόσωπο, τσουρουφλίζοντας τὰ φρύδια μου καὶ τὰ τσίνουρά μου!

— Ἐγὼ φεύγω!, λέει ὁ Σεζάμ. Ἐπιστρέφω στὸ Βράχο τῆς Αἰωνιότητος! Ἀπὸ ἐκεῖ θὰ παρακολοθηθῶ τὴ μάχη μὲ τὴ βοήθεια τῆς σφαίρας μου! Σ ε ζ ά μ!

Καὶ ὁ γέρος χάνεται...

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο, ἡ Ἀστραπή, ὁ Ὑπερέλληνας καὶ ὁ Κεραυνὸς ἀπογειώνονται καὶ κατευθύνονται ὀλοταχῶς πρὸς τὴν Εὐρώπη!

Ὁ Κοντοστούπης διατάζει γιά μιά - δυὸ στιγμὲς κι' ἔπειτα ἀπογειώνεται μурμουρίζοντας:

— Δὲν τὰ βλέπω καλὰ τὰ πράγματα, φίλτατε Κοντο-

στούπη! Θά σὲ ψήσουν ζωντανὸ σάν τὸν Ἀθανάσιο Διάκο! Ὡχ ἢ καρδούλα μου!

Ἡ Νυόκα
καὶ οἱ Ἰέρειες!

ΔΥΟ μεγάλες μορφές σκίζουν τὸν ἀέρα, πάνω ἀπὸ τὴ Μεσόγειο, πετώντας δλόϊσια πρὸς τὸ ἠφαιστείο τοῦ Βεζουόβιου. Εἶναι ὁ Τρόμος, ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου, καὶ ὁ Τζέκυλ, ὁ Κτηνάνθρωπος, οἱ δυὸ φοβεροὶ ἐχθροὶ τῆς Ἀνθρωπότητας, ποὺ συμμαχισαν γιὰ νὰ καταστρέψουν τὸν Κόσμο!

Φτάνουν πάνω ἀπὸ τὸ Βεζουόβιο καὶ προσγειώνονται στὰ χεῖλη τοῦ ἠφαιστείου. Μέσα ἀπὸ τὸν κρατῆρα ἀνεβαίνουν ἀραιοὶ καπνοί, ποὺ μυρίζουν θειάφι.

— Κάπου μέσα στὸν κρατῆρα αὐτόν, λέει ὁ Τρόμος, βρίσκεται τὸ πέρασμα ποὺ θά μᾶς ὀδηγήσῃ στὴ σπηλιά τῆς Νυόκας! Ἀκολουθήσέ με, Τζέκυλ! Θά ὑποφέρουμε ἴσως λίγο, μὰ πρέπει νὰ ἐπιμεινουμε, γιατί ἡ νίκη θά εἶναι συντριπτικὴ ἂν κατορθώσουμε νὰ φτάσουμε ὡς τὴ Φωτιά τῆς Καλοσύνης! Ἐμπρός!

Ἀπογειώνονται καὶ χαμηλώνουν μέσα στὸν κρατῆρα. Οἱ καπνοὶ τοὺς τυλίγουν κάνοντας τὰ μάτια τους νὰ θολώνουν καὶ πνίγοντάς τους στὸ βῆχα.

— Γκούχ, γκούχ, γκούχ!

κάνει ὁ Τζέκυλ. Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος αὐτοὺς τοὺς παλιοκαπνοὺς! Θά μᾶς πνίξουν!

— Κουράγιο!, λέει ὁ Τρόμος. Γκούχ, γκούχ! Πρέπει νὰ βροῦμε τὸ πέρασμα! Γκούχ!

Φτάνουν στὸ βάθος τοῦ κρατῆρα, ὅπου ἀπὸ μεγάλες σχισμὲς τοῦ ἔδαφους βγαίνουν οἱ καπνοί.

Ὁ Τρόμος, βήχοντας ἀδιάκοπα, ἐξετάζει μὲ προσοχὴ τὸ ἔδαφος καὶ σταματᾷ μπροστὰ σ' ἓνα μεγάλο βράχο, ποὺ ἔχει σχῆμα σφαιρικό.

— Αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι!, μουρμουρίζει. Οἱ παραδόσεις λένε ὅτι μιὰ μεγάλῃ σφαιρὰ φράζει τὴν εἴσοδο τοῦ πέρασματος, ποὺ ὀδηγεῖ στὴ σπηλιά τῆς Νυόκας! Ἄς μετατοπίσουμε τὸ βράχο...

Στηρίζει τὶς παλάμες του πάνω στὸ βράχο καὶ σπρώχνει μ' ὀλη τὴν ὑπερφυσικὴ δύναμὶ του. Ὁ Τζέκυλ σπρώχνει κι' αὐτός.

Γιὰ μιὰ - δυὸ στιγμὲς, δὲν συμβαίνει τίποτα.

Ἐπειτα, ὁ βράχος ξεκολλάει ἀπὸ τὸ ἔδαφος καὶ μετατοπίζεται, ξεσκεπάζοντας μιὰ μαύρη τρύπα, ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν βγαίνουν καπνοί!

— Ζήτωωω!, φωνάζει ὁ Τρόμος κάνοντας τὸν κρατῆρα τοῦ ἠφαιστείου νὰ ἀντηχῆ βροντερὰ! Ἡ νίκη εἶναι κοντὰ πιά! Ὁ δρόμος πρὸς τὴ Φωτιά τῆς Καλοσύνης εἶναι ἀνοιχτός! Ἐμπρός, Τζέκυλ!

Χώνονται γοργὰ μέσα στὸ ἀνοιγμα, τραβώντας πίσω

τους τὸ σφαιρικό θράχο καὶ κλείνοντας πάλι τὴν τρύπα!..

* * *

Τὴν ἴδια ὥρα, στὰ βάρη τῆς γῆς, κάτω ἀπὸ τὸ θυθὸ τῆς θάλασσας, συμβαίνουν παράξενα πράγματα.

Μέσα σὲ μιὰ πανύψηλη καὶ ἀπέραντη σπηλιά, ὑψώνεται ἕνας μεγάλος θωμὸς παράξενα στολισμένος μὲ μαρμάρινα ἐξωτικά ζῶα.

Στὸ θωμὸ καίει μιὰ φωτιά, στέλνοντας πρὸς τὰ πάνω μεγάλες κιτρινοκόκκινες φλόγες, ποὺ σκορποῦν γύρω μιὰ γλυκεῖα ἀνταύγεια καὶ θαλπωρή.

Εἶναι σὰν ζωντανὲς οἱ φλόγες αὐτές! Σὰν ζωντανὰ πλάσματα, ποὺ σαλεύουν κἀνοντας νοήματα! Στὸ ἀντίκρουσμά τους νοιώθει κανεὶς ἕνα γλυκὸ συναίσθημα νὰ κυλάει στὴν ψυχὴ του, μιὰ στοργὴ γιὰ τὸν δόκλιηρο τὸν κόσμο, μιὰ δυνατὴ ἀγάπη γιὰ κάθε τι ποὺ ὑπάρχει!

Γύρω ἀπὸ τὸ θωμὸ χορεύουν ἄργα καὶ μεγαλόπρεπα ἔντεκα γυναικες ντυμένες μὲ ἄμορφα ρούχα. Εἶναι ὄλες τους ἄμορφες, ἀλλὰ ἡ μιὰ ἀπ' αὐτές ἡ Νυόκα, ἡ Θεὰ τοῦ Καλοῦ, εἶναι τόσο ἄμορφη ὥστε τὰ μάτια θαυπώνονται καὶ κλείνουν ἄθελά τους στὸ ἀντίκρουσμά τους!

Ἡ Νυόκα καὶ οἱ Ἰερείες τῆς ρίχνουν στὴ φωτιά καθὼς χορεύουν γύρω ἀπὸ τὸ θωμὸ, μεγάλα ἐξωτικά λουλούδια, ποὺ τὰ ἔχουν κόψει στὶς ὄχθες ἀγνωστων ὑπόγειων ποταμῶν!

Καὶ τραγουδοῦν μὲ φωνὲς γλυκεῖες καὶ ἐξώκοσμες:

«Ἄναβε, ὦ Φωτιά,
Φωτιά τῆς Καλοσύνης!
Σκόρπιζε τὸ μήνυμα
Ἀγάπης καὶ Εἰρήνης!
Σκόρπιζε στὴ Γῆ
τὴν Αἰώνια Αὐγή!

Διῶξε τὸ Κακὸ
πίσω, μέσ' στὸν Ἄδη!
Σύντριψε τὸν Πόλεμο!
Σκόρπιζε τὸ χάδι!
Γέμισε τὴ Γῆ
μὲ γλυκεῖα στοργή!...»

Ξαφνικά, ἡ Νυόκα, ἡ Θεὰ τοῦ Καλοῦ, παύει νὰ χορεύη καὶ νὰ τραγουδάει! Μένει ἀσάλευτη καὶ σιωπηλὴ μὲ τὸ αὐτὸ στημένο καὶ μὲ τὸ ἄμορφο πρόσωπό της συννεφιασμένο ἀπὸ μιὰ ἔκφρασι φόβου καὶ ἀγωνίας!

Οἱ ἄλλες Ἰερείαις τὴν μιμοῦνται. Παύουν κι' αὐτὲς νὰ χορεύουν. Παύουν νὰ τραγουδοῦν καὶ στήνουν κι' αὐτὲς τὸ αὐτὶ τους προσπαθῶντας ν' ἀκούσουν.

Περνοῦν ἔτσι μερικὲς στιγμές.

Ἐπειτα, ἡ Νυόκα λέει:

— Κάποιοι ἔρχονται! Κάποιοι βρῆκαν καὶ παραβίασαν τὴν ἱερή, μυστικὴ εἴσοδο καὶ κατεβαίνουν ἐδῶ κάτω! Ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ περπατοῦν, καταλαβαίνω ὅτι εἶναι ἐχθροί! Ἐχθροὶ τοῦ Καλοῦ ποὺ ἔρχονται νὰ σῆσουν τὴ Φωτιά τῆς Καλοσύνης!... Ρίξτε ἀμέσως ὅσα λουλούδια ἔχετε μέσα στὴ φωτιά! Πρέπει νὰ δια

τηρηθῆ στο διάστημα τῆς ἐπιθέσεως, πού προσαισθάνομαι δι: θά γίνῃ. Καί ἀπομακρυνθῆτε ἀπό τῆ φωτιά! Μὴ ξεχνᾶτε ὅτι εἴμαστε ἄτρωτες καί δι: μόνο ἡ Φωτιά τῆς Καλοσύνης μπορεῖ νά μᾶς σκοτώσῃ ἂν μᾶς ἀγγίξῃ!

Μέ πρόσωπα ἀλλοιωμένα ἐπὶ φοίκη, οἱ ἱερεῖες τοῦ Καλοῦ ρίχνουν μέσα στή Φωτιά τῆς Καλοσύνης τὰ ἐξωτικά λουλούδια πού κρατοῦν καί ἀπομακρύνονται ἀπό τὸ βωμό!

Γυρίζουν ἔπειτα ὄλες καί κοιτάζουν πρὸς ἓνα τετράγωνο ἀνοιγμα, πού ὑπάρχει σ' ἓναν ἀπὸ τοὺς τοίχους τῆς σπηλιᾶς.

Περιμένουν κρατῶντας τὴν ἀνάσα τους ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

Καί τότε δυὸ μορφές φανερώνονται στὸ ἀνοιγμα καί ὀριοῦν μέσα.

Εἶναι ὁ Τρόμος, ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου, καί ὁ Τζέκυλ, ὁ Κτηνάνθρωπος!

Ὁ πανύψηλος κολοσσὸς κοιτάζει γύρω, κουνάει ἀγρια τὸ κερασφόρο κεφάλι του καί ξεσπᾶει σ' ἓνα ἀπαίσιον καί θροντερό γέλιο:

— Χά, χά, χά, χά, χά! Φτάσαμε ἐπιτέλους στὸ σκοπὸ μας! Βρισκόμαστε μέσα στὴ σπηλιά τῆς Νυόκας, μπροστὰ στὴ Φωτιά τῆς Καλοσύνης! Μιά κίνησι τῶν χειρῶν μου καί ἡ φωτιά θά σθῆσῃ, θυθίζοντας τὸν κόσμον στὴν καταστροφή!

Καί, μὲ τὴν ὀγκώδη, φοβερὴ γροθιά του ὑψωμένη, ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου προχωρεῖ

πρὸς τὸν βωμό, κάνοντας τὴν ὑπόγεια σπηλιά νά ἀντηχῇ καί νά κλονίζεται μὲ τὰ θαρραλεὰ θῆματά του!

Φτάνει μπροστὰ στὸ βωμό καί σταματᾶει.

Ἀπὸ τὸ πλατὺ στήθος του θγαίνει πάλι ἓνα θροντερό, διαβολικὸ γέλιο.

— Χά, χά, χά, χά! Μιά γροθιά καί ὁ βωμὸς θά γίνῃ συντρίμια! Ἡ Φωτιά τῆς Καλοσύνης θά σθῆσῃ!

Καί σηκώνει ψηλά τὴν πελώρια γροθιά του!...

Ὁ Βωμὸς ἀμύνεται!

ΤΟ μεταξύ, οἱ

Ἐπερᾶνθρωποι πετοῦν πάνω ἀπὸ τὸν Ἀτλαντικὸ Ὠκεανό, σκίζοντας τὸν ἀέρα μὲ δαιμονισμένη ταχύτητα.

Μιά φωνή, ἡ φωνή τοῦ Σεζάμ, τοῦ Ἀδάρατου Μάγου, τοῦ Φρουροῦ τοῦ Βράχου τῆς Αἰωνιότητος, ψιθυρίζει κάθε τόσο στ' αὐτιά τους:

«Γρήγορα! Πιὸ γρήγορα! Ἡ Νυόκα κινδυνεύει! Ἡ Φωτιά τῆς Καλοσύνης κινδυνεύει! Πιὸ γρήγορα! Πιὸ γρήγορα!»

Ὁ Κοντοστούπης, πού μὲ δυσκολία κατορθώνει νά ἀκολουθῇ τοὺς συντρόφους του, νευριάζει στὸ τέλος.

— Γιά νά σοῦ πῶ, γέρο-Σεζάμ!, γρυλλίζει γκρινιάρικα. Μὲ ζάλισες! Γρήγορα... πιὸ γρήγορα... πιὸ γρήγορα! Πάψε νά μὲ ψέλνῃς, μὴ μὲ κἀνης καί χάσω τὴν ὑπομονή μου καί γυρίσω πίσω! Καί

τότε... τι θά γίνη ή Νυόκα
καί ή Φωτιά τής Καλοσύνης
χωρίς έμένα; "Ε;

Φτάνουν σέ λίγο πάνω από
τό Βεζούβιο και προσγειώ-
νονται μέσα στον κρατήρα.

Οί καπνοί του ήφαιστείου
τους τυλίγουν και άρχίζουν
όλοι τους νά βήχουν, ένώ από
τά μάτια τους, πού τά έρεθι-
ζουν οί καπνοί, κυλούν δά-
κρυα.

— Πνί... πνί... πνίγομαι!,
τραυλίζει ό νάνος παραπα-
τώντας στό θυθό του κρατή-
ρα. Γκούχ, γκούχ, γκούχ! "Ο
λαιμός μου! Τά πνευμόνια
μου! Τά σωθικά μου! Τά μα-
τάκια μου! Τά ώραία, γοη-
τευτικά ματάκια μου! "Ωχ!
"Η καρ... γκούχ! "Η καρ-
δούλ... γκούχ, γκούχ! "Η
καρδούλα μου! Γκούχ, γκούχ
γκούχ!...

Οί "Υπεράνθρωποι, βήχον-
τας αδιάκοπα, ψάχνουν γύρω
γιά μερικά λεπτά, χωρίς να
μπορούν νά ανακαλύψουν τή
μυστική είσοδο του περάσμα-
τος πού οδηγεί στη σπηλιά
της Νυόκας!

— Πάμε... γκούχ!... πάμε
νά φύγουμε!, κλαψουρίζει ό
Κοντοστούπης. Δέν άντέχω
άλλο! Γκούχ, γκούχ! Δέν
άντέχω άλλο, σάς λέω! Θά
πάθη ή καρδιά μου τίποτα
καί θά μείνω... γκούχ!... νε-
κρός μέσα στό Βεζούβιο!

Ξαφνικά, ό "Υπερέλληνας
φωνάζει:

— Κυττάξτε έδώ! Τά άπο-
τυπώματα του Τρόμου!

Πραγματικά, πάνω στη σκό-
νη από λάβα πού σκεπάζει

τό θυθό του κρατήρα, διακρί-
νονται καθαρά οί γιγάντιες
πατημασιές του Θεού του Πο-
λέμου!

Μέ άναγεννημένες ελπίδες,
οί "Υπεράνθρωποι άκολου-
θούν τά ίχνη και φτάνουν
μπροστά στό σφαιρικό θρά-
χο.

— "Ο θράχος αυτός, λέει ό
"Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, έχει με-
τατοπιστή τώρα τελευταία!
Κυττάξτε τά χώματα πού έ-
χουν σηκωθεί στη θάσι του!
"Εμπρός νά τον σηκώσουμε!
Σίγουρα, ό θράχος αυτός
σκεπαζει τή μυστική είσοδο!

"Ακουμπούν όλοι μαζί τις
παλάμες τους πάνω στό σφαι-
ρικό θράχο και σπρώχνουν.
Κάτω από τις ένωμένες δυνά-
μεις των "Υπεράνθρώπων, ό
Βράχος δέν μπορεί νά άντι-
σταθή! Μετατοπίζεται και
κυλάει μακριά άποκαλύπτον-
τας τό στόμιο του περάσμα-
τος, πού οδηγεί κάτω, στη
σπηλιά της Νυόκας!

— "Εμπρός!, λέει ό "Υπερ-
άνθρωπος.

Και χώνονται όλοι μέσα
στό άνοιγμα, με τον "Υπερέλ-
ληνα μπροστά και τον Κοντο-
στούπη πίσω - πίσω...

* * *

Κάτω, μέσα στη σπηλιά
της Νυόκας, ή τρομερή γρο-
θιά του Θεού του Πολέμου
κατεβαίνει με άπίστευτη όρ-
μή πρός τό θωμό όπου καίει
ή Φωτιά της Καλοσύνης! Μιά
στιγμή άκόμα και ό μαρμάρι-
νος θωμός, με τά σκαλιστά
ζώα πού τό στολίζουν, θά γί-

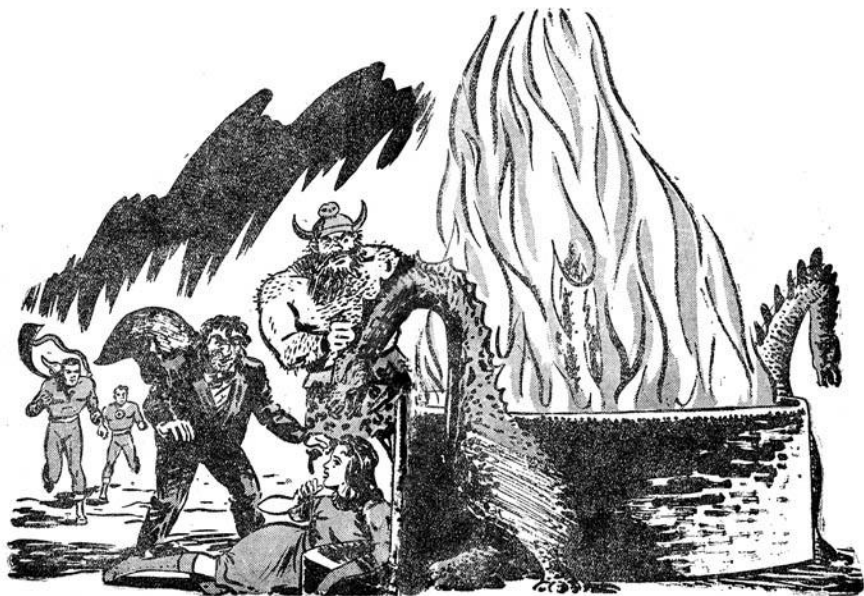
νη συντρίμμια και ή Φωτιά της Καλοσύνης θά σκορπίση και θά σήση!

Μιά στιγμή ακόμα και ή αγάπη, ή στοργή, ή αλληλεγγύη, ή αυτοθυσία κι' όλα τ' άλλα εύγενή αισθήματα θά πάψουν νά υπάρχουν ανάμεσα στους ανθρώπους και ο Κόσμος θά μεταβληθί σ' ένα άπεραντο πεδίο δλέθρου, πολέμου και μίσους!

Μά τότε συμβαίνει κάτι φοβερό και άπροσδόκητο!

Καθώς ή όγκώδης γροθιά του Τρόμου συναντά το μαρμαρίνο θωμό, μιá τεράστια άστραπή, ένα είδος Ισχυρότα του κεραυνού, ξεπηδάει μέσα από τή Φωτιά της Καλοσύνης

Μέσα στην ύπόγεια σπηλιά της Νυόκας, οι Δυνάμεις του Καλού και του Κακού συγκρούονται σ' έναν άγώνα ζωής και θανάτου!

και χτυπάει τον Θεό του Πολέμου!

Ο Τρόμος, ούρλιάζοντας απεγνωσμένα και διαπεραστοι κά σαν πενήντα πληγωμένα λιοντάρια μαζί, έκσφενδονίζεται μακριά και πηγαίνει και θρονιάει πάνω στον τοίχο της σπηλιάς με τόση φόρα ώστε το κορμί του μισοχώνεται μέσα στο θράχο!

Ο Τζέκυλ, ο Κτηνάνθρωπος, που βρίσκει το πάθημα του συμμάχου του πολύ κωμικό, ξεσπάει σε άκράτητα σαρκαστικά γέλια.

Η Νυόκα, η Θεά του Καλού, κυττάζει τον Τρόμο με συμπόνια.

— Ω ξένε!, του λέει με τη γλυκειά, μουσική φωνή της. Γιατί θέλεις να καταστρέψης το θωμό και να σήσης τη Φωτιά της Καλοσύνης; Γιατί θέλεις να μεταβάλης τη Γῆ σ' ένα απέραντο νεκροταφείο; Τόσο πολύ διψάει για μίσος και για εκδίκηση η ψυχή σου; Δεν έχεις ποτέ νοιώσει μέσα σου τη χαρά που δίνει η αγάπη και η αυτοθυσία;

Αντί ν' απαντήσει, ο Τρόμος αποσπάται από τον τοίχο και όρμαει έναντιον της ούρλιάζοντας:

— Έπάνω τους, Τζέκυλ! Αν τις έξοντώσουμε, η Φωτιά της Καλοσύνης θά σήση μόνη της!

Μ' ένα πήδημα ο Θεός του Πολέμου βρίσκεται κοντά στη Νυόκα.

Η όγκωδης γροθιά του σηκώνεται πάλι σφιγμένη, για

νά χτυπήσει και να συντρίψει τη Θεά του Καλού!

Πιο πέρα, ο Τζέκυλ έτοιμάζεται να κινή το ίδιο σε μίαν ίερεία!

Μά το όμορφο πρόσωπο της Νυόκας δεν φανερώνει κανένα φόβο, καμμία άνησυχία. Μένει ήρεμο και μόνο τὰ μάτια της, που κυττάζουν τον Τρόμο κατάματα, είναι γεμάτα συμπόνια για τον κτηνώδη κερασφόρο κολοσσό!

Η γροθιά του Θεού του Πολέμου κατεβαίνει με λυσσώδη όρμη. Μά και πάλι μια μεγάλη απογοήτευση περιμένει κι' αυτόν και τον Τζέκυλ. Οι γροθιές τους συναντούν τὰ κορμιά τῶν δυο γυναικῶν και... γυρίζουν πίσω, σαν να είχαν συναντήσει έναν άτσάλινο τοίχο!

Φριχτές θλαστήμιες θγαίνουν από το στόμα του κολοσσοῦ. Γρυλλίζοντας υπόκωφα, δοκιμάζει να ξαναχτυπήσει τη Νυόκα, μά και πάλι η γροθιά του γυρίζει πίσω, χωρίς η Θεά του Καλού να πάθη τίποτα!

Μ' ένα γλυκό χαμόγελο στά χείλη και με τὰ μάτια της πάντα γεμάτα συμπόνια, η Νυόκα λέει στον Τρόμο:

— Οι κόποι σου πηγαίνουν χαμένοι, ω ξένε! Ούτε έσύ, ούτε κανένας άλλος στον κόσμο δεν μπορεί να κινή κακό στο Βωμό της Καλοσύνης και στις Ιερείες του! Όπως βλέπεις, και ο θωμός και εμείς έχουμε τη δύναμη να αντίσταθούμε σε κάθε χτύπημα! Φύγε, λοιπόν! Φύγε κι'

ἀφυσέ μας νά συνεχίσουμε ἀνενόχλητες τὸ ἱερὸ ἔργο μας!

Ἡ λύσσα τοῦ Τρόμου ἔχει ξεπεράσει τώρα κάθε ὄριο. Τὸ ἀποκρουστικὸ πρόσωπό του ἔχει γίνεи κατακόκκινο. Τὰ σατανικά μάτια του ἐξακοντίζουν σπίθες τρελλοῦ θυμοῦ! Τὰ χέρια του συσπῶνται νευρικά καὶ μανιασμένα!

Μὰ καὶ ὁ Τζέκυλ εἶναι πλημμυρισμένος ἀπὸ δυνατὸ θυμὸ. Τὰ σκοτεινὰ μάτια του καρφώνονται στὰ μάτια τῆς Νυόκας καὶ ἀπὸ τὰ θάθη τους βγαίνει τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο πρασινωπὸ φῶς καὶ λούζει τὴ Θεὰ τοῦ Καλοῦ.

Μὰ τὸ φοβερὸ αὐτὸ φῶς δὲν φαίνεται νά κἀνη τίποτα στὴ Νυόκα, ποὺ ἐξακολουθεῖ πάντα νά χαμογελάει γλυκά.

«Θὰ πεθάνης, Νυόκα!»

ΤΡΟΜΟΣ ἐτοιμάζεται τώρα νά ἐπιτεθῆ πάλι ἐναντίον τοῦ θωμοῦ μὲ τὴ Φωτιά τῆς Καλοσύνης, μὰ ὁ Τζέκυλ τὸν σταματᾷ πιάνοντάς τον ἀπὸ τὸ μπράτσο.

— Στάσου!, τοῦ λέει μὲ μιὰ πονηρὴ ἔκφρασι στὸ κτηνώδες πρόσωπό του. Θέλω νά κάνω μιὰ δοκιμὴ! Κύτταξε!

Μ' ἓνα πῆδημα, ὁ Κτηνάνθρωπος θρίσκειται κοντὰ σὲ μιὰ ἰέρεια καὶ τὴν ἀρπάζει στὴν ἀγκαλιά του. Πρὶν ὁ Τρόμος καὶ ἡ Νυόκα καταλάθουν τὶ ἐσκόπευε νά κἀνη, ὁ Τζέκυλ τρέχει κοντὰ στὸ θωμὸ καί, μὲ μιὰ ἀπότομη κί-

νησι, ρίχνει τὴν ἰέρεια μέσα στὶς φλόγες!

Ἐνας κεραυνὸς ἀναπηδαεῖ μέσα ἀπὸ τὴ Φωτιά τῆς Καλοσύνης! Τυλίγει τὸ κορμὶ τῆς ἰέρειας ποῦ, ἀφήνοντας μιὰ σιγανὴ κραυγὴ, χάνεται... ἐξαφανίζεται ἐντελῶς... διαλύεται!

Τὸ πρόσωπο τῆς Νυόκας ἀλλοιώνεται τώρα ἀπὸ λύπη καὶ τρόμο. Οἱ σατανικοὶ αὐτοὶ ξένοι ξέρουν τώρα πᾶς τὸ φοβερὸ μυστικὸ! Ξέρουν διὰ τὴ Νυόκα καὶ οἱ ἰερεῖες τῆς εἶναι τρωτὲς μόνο ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ Φωτιά τῆς Καλοσύνης!

Ξεσπῶντας σ' ἓνα ἄγριο θριαμβευτικὸ γέλιο, ὁ Τρόμος ὀρμαεῖ καὶ ἀρπάζει τὴ Θεὰ τοῦ Καλοῦ στὰ πανίσχυρα μπράτσα του!

— Θὰ πεθάνης, Νυόκα!, λέει μὲ τὴ βροντερὴ φωνὴ του. Θὰ πεθάνης χτυπημένη ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ φωτιά σου! Θὰ πεθάνης, ἐσύ καὶ οἱ ἰερεῖσου, καὶ Φωτιά τῆς Καλοσύνης θὰ σθῆνη! Θ ἄ σ θ ἦ σ η! Θ Α Σ Β Η Σ Η! Ὁ Κόσμος θὰ γεμίση μῖσος καὶ μανία καταστροφῆς! Ὁ Πόλεμος θὰ γίνῃ τὸ μοναδικὸ σύνθημα πάνω στὴ Γῆ!... Χά, χά, χά, χά, χά! Ὁ Τρόμος ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου, ἐξοντώνει τὴ Νυόκα, τὴ Θεὰ τοῦ Καλοῦ! Χά, χά, χά, χά, χά!

Μὲ μεγάλη θαρεῖα θήματα, ποὺ κάνουν τὴν τεράστια σπηλιά νά ἀντηχῆ θουερά, ὁ Τρόμος προχωρεῖ πρὸς τὸ θωμὸ, σταματᾷ μπροστὰ του καὶ σηκώνει τὴ Νυόκα ψηλά!

Τὸ πρόσωπο τῆς Θεᾶς τοῦ Καλοῦ δὲ φανερώνει κανένα φόβο γιὰ τὴν τύχη ποῦ τὴν περιμένει σὲ μιὰ στιγμή. Ἐκφράζει μόνο λύπη γιὰ τὸ μεγάλο, τὸ φριχτό, τὸ ἀποτρόπαιο ἔγκλημα ποῦ συντελεῖται ἐναντίον τῆς Ἀνθρωπότητος!

— Αὐτό, βρυχάται ὁ Τρόμος, εἶναι τὸ τέλος τῆς Νυόκας καὶ τοῦ Καλοῦ! Ζήτω τὸ μῖσος καὶ ὁ πόλεμος!

Καὶ οἱ μωῶνες του συσπῶνται γιὰ νὰ πετάξουν τὴ Νυόκα μέσα στὴ φωτιά!

Ξαφνικά, κάτι γαλανὸ σκίζει τὸν ἀέρα μέσα στὴ σπηλιά με γρηγοράδα ἀστραπῆς καὶ μιὰ μικρὴ ἀλλὰ τρομακτικὰ δυνατὴ γροθιά χτυπάει τὸ Θεὸ τοῦ Πολέμου στὸ λαρύγγι, κάνοντάς τον νὰ τιναχθῆ πρὸς τὰ πίσω, μακρυὰ ἀπὸ τὸ βωμό, καὶ νὰ παρατήρησῃ τὴ Νυόκα!

Εἶναι ὁ Ὑπερέλληνας, ὁ γιὸς τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, τὸ Παιδί - Θαῦμα, ἡ ἐλπίδα καὶ τὸ καμάρι τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀνθρωπότητος!

Πίσω του ὁρμούν μέσα στὴ σπηλιά, ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, ὁ Κεραυνός, ἡ Ἀστραπή καὶ ὁ Κοντοστούπης!

— Πίσω καὶ σὰς φάγαμε!, ξεφωνίζει ὁ νάνος τρέμοντας ὀλόκληρος ἀπὸ τὸ φόβο του. Φύγετε πρὶν... φύγουμε ἐμεῖς!

Ὁ Τζέκυλ, στὸ ἀντίκρουσμα τοῦ μικροῦ Ὑπερέλληνα καὶ τῶν ἄλλων ἐχθρῶν του, γίνεται χλωμὸς σάν νεκρός, ἀπὸ φόβο καὶ λύσσα καὶ μῖσος! Μ' ἓνα πήδημα θρίσκειται δι-

πλα στὸν μισοζαλισμένο καὶ σαστισμένο Θεὸ τοῦ Πολέμου καί, με τὶς γροθιές του σφγμένες, ἐτοιμάζεται νὰ ἀμυνθῆ.

Ἡ Νυόκα, με ἀπέραντη χαρὰ στὸ ὄμορφο πρόσωπό της γιὰ τὴ σωτηρία της καὶ τὴ σωτηρία τῆς Φωτιᾶς τῆς Καλοσύνης, κυττάζει με θαυμασμό καὶ εὐγνωμοσύνη τοὺς νεοφερμένους.

— Παραμέρισε, Νυόκα!, λέει γοργὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος. Πάρε τὶς ἰερείες σου καὶ ἀποτραθῆξο σὲ μιὰ γωνιά τῆς σπηλιάς! Θὰ γίνῃ μιὰ τρομερὴ μάχη ἐξοντώσεως ἐδῶ κάτω!

Καί, ἐνῶ ἡ Θεὰ τοῦ Καλοῦ ὑπακούει πρόθυμα καὶ ἀπομακρύνεται μαζί με τὶς ἰερείες της, ὁ Ὑπεράνθρωπος γυρίζει στοὺς δικούς του.

— Ἀστραπή, Κεραυνέ!, διατάζει. Σταθῆτε μπροστὰ στὴν ἔξοδο τῆς σπηλιάς καὶ τσακίστε ὅποιον δοκιμάζει νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ ἐκεῖ! Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ Ὑπερέλληνα, ἀκολουθῆστε με!

Καί, χτυπῶντας τὰ πόδια του χάμω, ἀπογειώνεται καὶ ὁρμαίει ἐναντίον τῶν δυὸ ἐχθρῶν τοῦ Κόσμου! Ὁ Ἐλληνας κι' ὁ μικρὸς γιὸς του τὸν ἀκολουθοῦν!

Ὁ Κοντοστούπης στέκεται στὴ μέση τῆς σπηλιάς, κοντὰ στὸ βωμό, τρέμοντας σάν ψάρι καὶ ἀνοιγοκλείνοντας σπασμωδικὰ τὸ στόμα του ἀπὸ τὸ φόβο.

— Πα... Πα... Παναγίτσα μου!, τραυλίζει. Ἐμπλεξα ἄ-

σχημα! Τι ήθελα εγώ νάρθω έδω κάτω; Τι γυρεύει ή... άλεπου στο παζάρι; Θά με πάρη καταλάθος καμιά γροθιά του Τρόμου και τότε... αντίο ζωή! "Ωχ ή καρδούλα μου!

Και ο νάνος πέφτει στα γόνατα μπροστά στο θωμό και άρχίζει να μурμουρίζει όσες προσευχές είχε μάθει όταν ήταν παιδάκι!

Με το κεφάλι μπροστά, ο 'Υπεράνθρωπος ρίχνεται πάνω στον Τρόμο και τον χτυπάει στο στομάχι, σαν μια ζωντανή μεγάλη τορπίλλα!

Ο Θεός του Πολέμου διπλώνεται στα δυο βογγώντας υπόκωμα και θουερά, μά ξεδιπλώνεται σχεδόν άμέσως και ή δογκώδης γροθιά του άνυψώνεται για να χτυπήσει τον αντίπαλό του.

Δεν προλαβαίνει όμως. Ο ταχύτατος 'Υπερέλληνας, που είναι το πιο γρήγορα πλάσμα που έχει γνωρίσει ποτέ ο Κόσμος, άρχίζει να σφυροκοπή τον Τρόμο τόσο γοργά και με τόσο μανία στο πρόσωπο, ώστε για μερικές στιγμές ο πανίσχυρος κολοσσός χάνει την κυριαρχία του έαυτου του!

Ο γίγαντας με το κερασφόρο κεφάλι παραπατάει σαν μεθυσμένος κάτω από τα χτυπήματα του Παιδιού - Θαύμα τός, ενώ ο 'Υπεράνθρωπος έπιτίθεται πάλι. Η γροθιά του χτυπάει τον Τρόμο κατάστηθα με τόσο φόρα, ώστε ο Θεός του Πολέμου πηγαίνει και βροντάει πάλι πάνω στον τοί-

χο και μένει εκεί μισολιπόθυμος!

Τήν ίδια στιγμή, ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο συμπλέκεται άγρια με τον Τζέκυλ! Ο 'Ελληνας χτυπάει άλύπητα τον αντίπαλό του, που σαστισμένος και τρομαγμένος δεν προλαβαίνει να αντίσταθί! Τα μάτια του θολώνουν, το μυαλό του βουίζει, το στήθος του πονεί τρομερά!

Για μερικές στιγμές, οι δυο φοβεροί έχθροί του Κόσμου δέχονται τα χτυπήματα των 'Υπεράνθρώπων χωρίς να μπορούν να αντιδράσουν! Για μερικές στιγμές, ή νίκη γέρνει όλοφάνερα προς το μέρος των Δυνάμεων του Καλού!...

Μάχη Γιγάντων!

ΑΙ ΤΟΤΕ, ξαφνικά, οι Δυνάμεις του Κακού περνούν στην άντεπίθεση!

Ο Τζέκυλ κουνάει άπότομα το κεφάλι του για να το καθάριση από τη ζάλη και στρέφει το βλέμμα του προς τον 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο. Από τα σκοτεινά βάθη των διαβολικών ματιών του ξεπηδάει το άλλόκοτο και μυστηριώδες εκείνο πρασινωπό φώς και λούζει τον 'Ελληνα!

Άμέσως, ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο νοιώθει ένα διαπεραστικό πόνο στο κεφάλι και τα μάτια του θαμπώνουν! Τα χέρια του παρατούν τον Κτηνάνθρωπο και σηκώνονται ως

τὸ μέτωπό του! Τὰ γόνατά του λυγίζουν!

Ἄφήνοντας ἕνα καγχασμό, ὁ Τζέκυλ σπρώχνει μακριὰ του τὸν Ἑλληνα μὲ μιὰ φοβερὰ δυνατὴ γροθιά καὶ τρέχει νὰ βοηθήσῃ τὸν Θεὸ τοῦ Πολέμου, ποῦ εἶναι σὲ κρίσιμη θέσι ἀνάμεσα στὸν Ἑπέρλληνα καὶ στὸν Ἑπέράνθρωπο!

Ποῖν τὸ Παιδί - Θαῦμα ἀντιληφθῆ τὸν κίνδυνο, νιώθει ἕνα διαπεραστικὸ πόνο στὸ κεφάλι καὶ τὰ μάτια του παύουν νὰ βλέπουν καθαρά! Τὴν ἐπόμενη στιγμή νιώθει μιὰ γροθιά στὴν πλάτη νὰ τὸν στέλνῃ νὰ θροντήσῃ μὲ συντριπτικὴ ὀρμὴ πάνω στὸν πέτρινο τοῖχο τῆς σπηλιᾶς!

Ὁ Ἑπέράνθρωπος μένει μόνος ἀνάμεσα στοὺς δυὸ ἰσχυρότερους ἐκπροσώπους τοῦ Κακοῦ, ἀνάμεσα στὸν κολοσσὸ Τρόμο καὶ στὸν Κτηνάνθρωπο Τζέκυλ!

Στριφογυρίζει γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ καὶ τὸν καινούργιο ἀντίπαλο, μὰ δὲν προλαβαίνει. Τὸ μυστηριῶδες πρασινωπὸ φῶς τῶν ματιῶν τοῦ Τζέκυλ τὸν λούζει, ζαλίζοντάς τον, θαμπώνοντάς τον καὶ προκαλώντάς του ἕναν ἀνυπόφορο πόνο στὸ κεφάλι.

Ὁ Τζέκυλ τραβάει ἀπὸ τὴ ζώνη του ἕνα μεγάλο τσεκούρι καὶ τὸ σηκώνει ψηλά, πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Ἑπέράνθρωπου.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ τελευταία σου στιγμή!, γρυλλίζει μὲ μανία. Στὴν κατάστασι ποῦ εἶσαι, τὸ σῶμα σου δὲν θ'

ἀντέξῃ στὸ χτύπημα τοῦ τσεκούριού μου!

Καὶ κατεβάζει μὲ ὀρμὴ τὸ φριχτὸ ὄπλο του!

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα, συμβαίνουν δυὸ πράγματα.

Ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο, ποῦ ἔχει συνέλθει στὸ μεταξύ, ἐπιτίθεται σὰν σίφουνας καὶ, ἀρπάζοντας τὸν Τρόμο ἀπὸ τὰ κέρατα, τὰ στριφογυρίζει κάνοντας τὸν κολοσσὸ νὰ χάσῃ τὴν ἰσορροπία του καὶ νὰ σωριαστῇ χάμω!

Ὁ Ἑπέρλληνας, σκίζει τὸν ἄερα σὰν θέλος καὶ ἀρπάζει τὸ ὀπλισμένο χέρι τοῦ Τζέκυλ, μιὰ στιγμή πρὶν τὸ τσεκούρι του χτυπήσῃ τὸν ζαλισμένο Ἑπέράνθρωπο στὸ κεφάλι!

Σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ Κτηνάνθρωπου μὲ ἀφάνταστη δύναμι, τὸ Παιδί - Θαῦμα χτυπάει τὸν Τζέκυλ ἀνάμεσα στὰ μάτια μιὰ, δυὸ, τρεῖς φορές, κάνοντάς τον νὰ χάσῃ γιὰ μερικὲς στιγμὲς τὶς αἰσθήσεις του καὶ νὰ παρατήσῃ τὸ τσεκούρι!

Ἐνῶ ὁ πατέρας του ἐφαρμόζει πάνω στὸν Τρόμο συντριπτικὲς λαβές, κάνοντας τὸ Θεὸ τοῦ Πολέμου νὰ συστρέφεται βογγώντας ἀπαίσια, ὁ Ἑπέρλληνας ἐπωφελεῖται ἀπὸ τὴ στιγμιαία λιποθυμία τοῦ Τζέκυλ.

Τὸν ἀρπάζει γοργὰ στὰ μπράτσα του, τὸν σηκώνει ψηλά, πηδᾷ κοντὰ στὸ βωμὸ καί... τὸν πετάει μέσα στὴ φωτιά!

Ἕνας ἐκπληκτικὰ δυνατὸς

κεραυνός ξεπηδάει μέσα από τις φλόγες και τυλίγει το κορμί του Κτηνανθρώπου!

Τόν χτυπάει με τόση δύναμη, ώστε ο Ίζέκυλ συσπάται φριχτά και έκτοξεύεται στην άλλη άκρη της σπηλιάς, όπου χτυπάει πάνω στον τοίχο και μένει άναίσθητος!

Ο Ύπερέλληνας τόν άκολουθει, τόν άρπάζει πάλι και τόν ξαναρίχνει μέσα στη φωτιά! "Ενας δεύτερος κεραυνός χτυπάει το κορμί του Τζέκυλ και, για δεύτερη φορά, ο Κτηνάνθρωπος πηγαίνει και πέφτει μακριά, άναίσθητος!

Ο Ύπερέλληνας έτοιμάζεται να τόν ρίξη και πάλι στη φωτιά, μά ή προσοχή του άποσπάται άλλου.

Ο Τρόμος, στριμωγμένος ανάμεσα στον Έλ Γ κ ρ έ κ ο και στον Ύπεράνθρωπο που έχει συνέλθει στο μεταξύ, καταλαβαίνει ότι δέν μπορεί να συνεχίση για πολύ την τρομερή αυτή σύγκρουσι.

Σφίγγει τις γροθιές του και τις στριφογυρίζει με μανία, απομακρύνοντας τούς δυο αντιπάλους του. "Επειτα, χτυπάει χάμω τά πόδια του και ρίχνεται πάνω στον πέτρινο τοίχο με τó κεφάλι μπροστά, αποφασισμένος να ξεφύγη άνοιγοντας μία ύπόνομο! (*)

(*) Ο Τρόμος ταξιδεύει μέσα στο έδαφος με την ίδια εύκολια με την όποια ένας κολυμβήτης μετακινείται μέσα στο νερό!

Πραγματικά, τó πελώριο κορμί του χώνεται μέσα στο θράχο και άρχίζει να εισχωρή γοργά μέσα στο έδαφος!

Μά ό Ύπεράνθρωπος κι' ό Έλ Γ κ ρ έ κ ο άρπάζουν άπό ένα του πόδι ό καθένας, πριν χαθή όλόκληρο τó κορμί του, και άρχίζουν να τραβούν μ' όλη τους τή δύναμη για να τόν ξαναγυρίσουν πάλι μέσα στη σπηλιά.

Και τότε άρχίζει μία παράξενη και σχεδόν κωμική πάλη. Οί δυο προστάτες τής Άνθρωπότητος τραβούν και, για ένα διάστημα υπερισχύουν και κατορθώνουν να θγάλουν άπό τήν τρύπα τó μισό κορμί του Τρόμου.

"Επειτα όμως ό Θεός του Πολέμου διπλασιάζει τις προσπάθειές του και ξανακερδίζει τó έδαφος, πού είχε χάσει!

Ο Ύπερέλληνας αποφασίζει να παρατήση για μία-δυο στιγμές τόν άναίσθητο Τζέκυλ για να βοηθήση τούς δικούς του.

Τρέχει κοντά τους, άρπάζει κι' αυτός με τó ένα χέρι τó ένα και με τó άλλο χέρι τó άλλο πόδι του κολοσσού και τραβούν κι' οί τρεις μαζί!

Τó κορμί του Τρόμου άποσπάται άπό τήν τρύπα πού είχε άνοίξει μέσα στο θράχο και κυλάει χάμω, μέσα στη σπηλιά, μαζί με τούς αντιπάλους του!

Ο Ύπερέλληνας κάνει τότε κάτι πού είχε δοκιμάσει

καί ἄλλοτε. (*) Κολλάει στήν πλάτη τοῦ Θεοῦ τοῦ Πολέμου καί τὰ δυο μικρά, ἀλλά μωδῆ καί πανίσχυρα μπράτσα του τυλίγουν τό λαιμό τοῦ Κολοσσοῦ καί σφίγγονται πάνω στό λαρύγγι του, πού εἶναι τό πιό εὐαίσθητο σημεῖο τοῦ σώματός του!

Κρίσιμες Στιγμές!

2 **Α**Ν ἓνα μοσχάρι πού τό σφάζουν, ὁ Τρόμος στριφογυρίζει μέ ἀπόγνωσι χάρω, μουγγρίζοντας ἀπό τόν πόνο καί προσπαθώντας μάταια νά ἀπαλλαγῆ ἀπό τό μικροσκοπικό ἀντίπαλό του!

Μά ὁ Ὑπερέλληνας δέν ἐνοεῖ νά ἀφήσῃ τή λεία του. Τά μπράτσα του σφίγγουν ὄλο καί πιό πολύ τό λαρύγγι τοῦ Θεοῦ τοῦ Πολέμου, ἐνώ τό γόνατό του πιέζει μέ μανία τήν πλάτη του, κάνοντας τή σπονδυλική στήλη τοῦ γίγαντα νά τρίξῃ ἐπικίνδυνα!

Στό μεταξύ ὅμως, ἡ σύγκρουσι ἀνάμεσα στίς Δυνάμεις τοῦ Καλοῦ καί τοῦ Κακοῦ παίρνει νέες ἐξελίξεις.

Ὁ Τζέκυλ θρῖσκει τήν εὐκαιρία νά συνέλθῃ καί, μέ τή μαύρη του ψυχῆ γεμάτη πανικό, ὁρμάει πρὸς τήν ἔξοδο τῆς σπηλιάς γιά νά ξεφύγῃ.

Ὁ Κεραυνός καί ἡ Ἄστραπή, πού φρουροῦν ἐκεῖ, τόν ὑποδέχονται μέ φοβερά χτυ-

πήματα πού κάνουν τόν Τζέκυλ νά τιναχτῆ πάλι πρὸς τὰ πίσω, πρὸς τό κέντρο τῆς σπηλιάς!

Τότε, ἡ Ἄστραπή κάνει τό σφάλμα νά παρακούσῃ στίς διαταγές πού τῆς εἶχε δώσει ὁ πατέρας της. Ἐγκαταλείπει τή θέσι της κοντά στήν ἔξοδο καί ὁρμάει ἐναντίον τοῦ Κτηνανθρώπου μέ τήν ἐλπίδα νά τόν ἀρπάξῃ καί νά τόν ρίξῃ στή φωτιά, ὅπως εἶχε κάνει ὁ Ὑπερέλληνας πρὶν ἀπό λίγο!

Μά ὁ Κτηνάνθρωπος, πού περίμενε μιὰ τέτοια ἐπίθεσι, τήν ὑποδέχεται λούζοντας τήν μέ τό ἀλλόκοτο πρασινωπό φῶς τῶν ματιῶν του.

Ἡ Ἄστραπή νοιώθει τόν χαρακτηριστικό ἐκείνο ἀθάσταχο πόνο στό κεφάλι! Τά μάτια της θολώνουν!

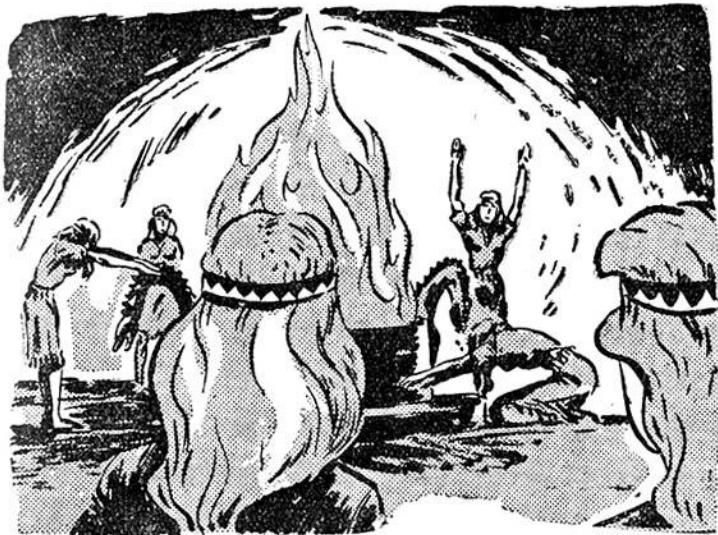
Παραπατώντας, ἡ Κόρη τοῦ Ὑπερανθρώπου πηγαίνει καί πέφτει μισολιπόθυμη στά σκαλοπάτια τοῦ θωμοῦ, ὅπου κáιει ἡ Φωτιά τῆς Καλοσύνης!

Ἀφήνοντας μιὰ κραυγῆ θριάμβου, ὁ Τζέκυλ χυμάει ἐναντίον της γιά νά τήν ἀρπάξῃ καί νά τήν ρίξῃ α ὕτ ὁ ς μέσα στή φωτιά!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Ἐ λ Γ κ ρ ε κ ο, μέ τήν ψυχῆ γεμάτη ἀγωνία ὁρμοῦν πρὸς τό μέρος του γιά νά τόν ἐμποδίσουν!

Ὁ Ὑπερέλληνας, βλέποντας τήν ἀγαπημένη του μητέρα νά διατρέχῃ τό φριχτό αὐτό κίνδυνο, ἀφήνει μιὰ κραυγῆ φρίκης καί, χωρὶς νά τό θέ

(*) Διάβασε τό τεύχος 56, πού ἔχει τόν τίτλο: «Τρόμος, ὁ Θεός τοῦ Πολέμου».

Γύρω από τὸ θωμὸ χορεύουν ἑντεκα ὁμορφες γυναῖκες!

λη, χαλαρώνει λίγο τὸ σφίξιμο τῶν μπράτσων του γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ ἀντιπάλου του!

Ὁ Τρόμος δὲ χάνει τὴν εὐκαιρία ποῦ τοῦ δίνεται ἔτσι! Μὲ μιὰ ἀπότομη κίνηση, τινάζει μακριὰ του τὸ Παιδι-Θαῦμα καὶ ὀρμάει κι' αὐτὸς πρὸς τὸ μέρος τοῦ Τζέκυλ καὶ τῶν ἄλλων!

Στὸ μεταξύ, ὁ Κτηνάθρωπος ἔχει φτιάσει πρῶτος κοντὰ στὴν Ἀστραπή. Ἀπλώνει τὰ τριχωτὰ χέρια του γιὰ νὰ τὴν ἀσπάξει καὶ νὰ τὴν πετάξει στὴ φωτιά, μὰ τὴν ἴδια στιγμή τὰ πόδια τῆς Ἀστραπῆς σουσπῶνται καὶ τεντώνονται μὲ ἀπίστευτη δύναμη, χτυ-

πώντας τὸν Τζέκυλ κατὰσθηθα!

Τὸ κορμὶ τοῦ Κτηναθρώπου χάνει τὴν ἐπαφή του μὲ τὸ ἔδαφος, κάνει μιὰ γοργὴ στροφή στὸν ἀέρα καί... πέφτει μέσα στὶς φλόγες τῆς Φωτιᾶς τῆς Καλοσύνης!

Ἐνας ἰσχυρότατος κεραυνὸς τὸν χτυπάει καί, μ' ἓνα ἀνατριχιαστικὸ οὐρλιαχτὸ πόνου, ὁ Τζέκυλ ἐκσφειδονίζεται πάλι πάνω στὸν τοῖχο τῆς σπηλιάς καὶ σωριάζεται χάμω ἀναίσθητος!

Ἐνῶ ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο τὸν ἀρπάζει καὶ τὸν πετάει πάλι στὴ φωτιά, ὁ Τρόμος ἐπιτίθεται ἐναντίον τοῦ Ὑπεράνθρωπου, τὸν σαστίζει μὲ με

ρικά γοργά χτυπήματα στο κεφάλι κι' έπειτα τόν αρπάζει από τη μέση και τόν τινάζει προς τη φωτιά!

Μά τὸ κορμί τοῦ Ὑπερανθρώπου δὲν εἶναι προικισμένο μόνο με δύναμι, ἀλλὰ καὶ με καταπληκτικὴ εὐστροφία καὶ εὐλυγισία!

Μιά στιγμή πρὶν οἱ φλόγες τὸν ἀγγίζου, ὁ Ὑπεράνθρωπος λυγίζει ἀπότομα τὸ κορμί του, κάνει μιὰ στροφή στὸν ἀέρα καὶ βρίσκεται πάλι κοντὰ στὸν ἀντίπαλό του, με ἀστραπιαία ταχύτητα!

Πρὶν ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου προλάβῃ νὰ καταλάβῃ τί εἶχε συμβεῖ, ὁ Ὑπεράνθρωπος τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὰ κέρατα, τὰ στρίβει με μανία, κάνει μιὰ στροφή γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του καὶ ...τὸ κολοσσιαῖο κορμί τοῦ Τρόμου ἀπογειώνεται καὶ πηγαίνει καὶ πέφτει ὀλόγισια μέσα στὴ φωτιά!

Ἐκεῖ, χτυπημένος ἀπὸ τὸν κεραυνὸ τῆς Φωτιᾶς τῆς Καλοσύνης, ὁ Τρόμος συσπάται φριχτά, οὐρλιάζει ἀνατριχιαστικά καὶ ἐξακοντίζεται πρὸς τὴν ἔξοδο τῆς σπηλιάς, ὅπου στέκεται φρουρὸς ὁ Κεραυνός!

Ὁ γυιὸς τοῦ Ὑπερανθρώπου δὲν ἀφήνει τὸν ἐχθρὸ τοῦ Κόσμου νὰ συνέλθῃ. Ἡ δυνατὴ γροθιά του τὸν χτυπάει καὶ τὸν ξαναχτυπάει ἀλύπητα στὸ στήθος, ἀκριβῶς πάνω στὴν καρδιά, ἐνῶ συγχρόνως τὰ πόδια του χτυποῦν τὸ Θεὸ τοῦ Πολέμου στὸ στομάχι καὶ στὴν κοιλιά!

Τρελλὸς ἀπὸ πόνο, φόβο,

μῖσος καὶ λύσσα, ὁ Τρόμος, με μιὰ ἀπεγνωσμένη ἐκτίναξι, ἀνατρέπει τὸν Κεραυνὸ, βρίσκει ἐλεύθερη τὴν ἔξοδο τῆς σπηλιάς καὶ φεύγει, φεύγει πανικόβλητος, ξεφωνίζοντας σὰν ἓνα κοπάδι τρομαγμένων ἐλεφάντων!

Φεύγει, ἐγκαταλείποντας πίσω τὸ σύντροφό του καὶ σύμμαχό του Τζέκυλ στὰ χέρια τῶν Ὑπερανθρώπων!

Φεύγει προδίδοντας τὸν Κτηνάνθρωπο ἀνάνδρα καὶ ἄτιμα!

Τὸ Τέλος ἐνὸς Κτήνους!

MΕΣΑ στὴ σπηλιά, οἱ στιγμὲς εἶναι κρίσιμες γιὰ τὸν Τζέκυλ, τὸν Κτηνάνθρωπο, τὸ πιθηκάκι ποῦ εἶχε ὄνειρευτῆ νὰ γίνῃ μιὰ μέρα Ἄρχοντας τοῦ Κόσμου, Αὐτὸ κράτωρ τοῦ Κακοῦ!

Μισολιπόθυμος καθὼς εἶναι νοιώθει νὰ τὸν ἀρπάζουν τὰ στιβαρὰ μπράτσα πότε τοῦ ἐνὸς καὶ πότε τοῦ ἄλλου ἀπὸ τοὺς Ὑπερανθρώπους, νὰ τὸν σηκώνουν καὶ νὰ τὸν ἐκσφενδονίζουν πρὸς τὴ Φωτιά τῆς Καλοσύνης!

Καὶ νοιώθει κάθε φορὰ τὸν κεραυνὸ τῆς φωτιᾶς νὰ τὸν χτυπάει καὶ νὰ τὸν ἐξακοντίζῃ μακρῶς, πάνω στοὺς πέτρινοὺς τοίχους τῆς σπηλιάς!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, ὁ Ὑπερέλληνας, ὁ Κεραυνὸς καὶ ἡ Ἀστραπή, με τὴ σειρά ἀρπάζουν τὸν Τζέκυλ καὶ τὸν ρίχνουν μέσα στὶς φλόγες!

‘Ο Κοντοστούπης, πού σ’ ἔ-
λιτο τὸ διάστημα τῆς τρομερῆς
τιτανομαχίας εἶχε μείνει ζα-
ρωμένος στὴ θάσι τοῦ θω-
μοῦ, τρέμοντας σὰν θρεγμένο
σκυλί καὶ μουρμουρίζοντας
προσευχές, παίρνει τώρα θάρ-
ρος καὶ σηκώνεται ὄρθιος.

— “Ἐ, φίλοι!, λέει αὐστη-
ρά. Μόνοι σας θὰ παίξετε;
Θέλω νὰ παίξω κι’ ἐγὼ λί-
γο... θόλλεϋ - μπῶλ! Θέλω...
ὦχ! Μ’ ἔφαγε μπαμπέσικα ὁ
Κτηνάνθρωπος!

Πραγματικά, ὁ Τζέκυλ κα-
θὼς τινάζεται γιὰ δέκατη φο-
ρὰ μακριὰ ἀπὸ τὸ θωμὸ τῆς
Καλοσύνης, χτυπάει —χωρίς
νὰ τὸ καταλάβῃ κι’ ὁ ἴδιος—
τὸν Κοντοστούπη καὶ τὸν ῥί-
χνει χάμω μισολιπόθυμο, ὄχι
τόσο ἀπὸ τὸ χτύπημα ὅσο ἀ-
πὸ τὴν τρομάρα του!

Οἱ Ὑπεράνθρωποι συνεχί-
ζουν ἀδυσώπητα τὸ τρομερὸ
παιχνίδι τους. “Ὅσο κι’ ἂν ἡ
ψυχὴ τους νοιώθει φρίκη μπρο-
στὰ στὸ μαρτύριο τοῦ Τζέκυλ,
δὲν ξεχνοῦν πόσο ἐπικίνδυνος
εἶναι γιὰ τὴν Ἀνθρωπότητα ὁ
Κτηνάνθρωπος!

Σφίγγουν τὰ δόντια τους
καὶ ἐπιμένουν, γιὰτὶ καταλα-
θαίνουν ὅτι ἡ εὐκαιρία εἶναι
μοναδικὴ γιὰ νὰ ἐξοντώσουν
τὸν ἀπαίσιο αὐτὸν ἐχθρὸ, πού
τόσες καταστροφές εἶχε προ-
καλέσει στὸν Κόσμο!

Οἱ δυνάμεις καὶ ἡ ἀντοχὴ
τοῦ Τζέκυλ ἐλαττώνονται γορ-
γὰ σὲ κάθε χτύπημα τοῦ κε-
ρανοῦ τῆς Φωτιάς τῆς Καλο-
σύνης!

Τὸ ἀνάισθητο κορμί του ἔ-
χει ἀτονήσει τόσο πολὺ ὥστε

οὔτε κὰν συσπᾶται στὰ χτυ-
πήματα τοῦ κερανοῦ!

Καὶ τὸ φριχτὸ παιχνίδι συ-
νεχίζεται!

Μόνο ἡ Ἀστραπὴ τώρα δὲν
παίρνει πιά μέρος στὸ τρομε-
ρὸ αὐτό... θόλλεϋ - μπῶλ!
Μὴν ἀντέχοντας νὰ βλέπῃ ἄλ-
λο τὸν Τζέκυλ στὴν κατάστα-
σι αὐτῆ, ἔχει σκεπάσει τὸ πρό-
σωπὸ της μὲ τὶς παλάμες της
καὶ μένει ἀσάλευτη, μὲ τὴν
πλάτη γυρισμένη πρὸς τὸ θω-
μό!

— Θεέ μου!, μουρμουρίζει.
Κάνε νὰ τελειώσῃ σύντομα
τὸ μαρτύριο αὐτό! “Ὅσο κι’
ἂν ὁ Τζέκυλ εἶναι ἐχθρὸς τοῦ
Κόσμου, δὲν μπορῶ νὰ τὸν
βλέπω νὰ βασανίζεται ἔτσι!

Σὰν νὰ εἰσάκουσε ὁ Θεὸς
τὴ δέησί της, τὰ δεινὰ τοῦ
Τζέκυλ παίρνουν ξαφνικὰ τέ-
λος!

Καθὼς τὸ κορμί του ἀγγί-
ζει γιὰ τριακοστὴ φορὰ τὴ
φωτιὰ τῆς Καλοσύνης, ἕνας
τρομακτικὸς κρότος ἀκούγε-
ται καὶ τὸ κορμί τοῦ Κτηνα-
θρώπου χάνεται!

Σθῆνει καὶ διαλύεται καὶ
μεταβάλλεται σ’ ἓνα συννεφά-
κι ἀπὸ καπνὸ, πού ὑψώνεται
πρὸς τὸ ταβάνι τῆς πανύψη-
λης σπηλιᾶς!

Τὸ κορμί του, ἐξασθενημέ-
νο ἀπὸ τὰ ἀπαισιὰ χτυπήμα-
τα, δὲν μπόρεσε νὰ ἀντέξῃ
ὡς τὸ τέλος στὸν τρομακτι-
κὸ κλονισμό τοῦ κερανοῦ!

‘Ο Τζέκυλ δὲν ὑπάρχει
πιά!

‘Ο ἄτρομερός Κτηνάνθρω-
πος, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτε-
ρους ἐχθροὺς πού γνῶρισε

ποτέ ο κόσμος, ο φριχτός εκπρόσωπος του Κακού, που είχε στείλει χιλιάδες ψυχές στον άλλο κόσμο και είχε σκορπίσει τόσες φορές τον τρόμο και την απόγνωση πάνω στη Γη, δεν υπάρχει πιά!

Τόν εξώντωσαν, για πάντα αυτή τη φορά, οι Ύπεράνθρωποι με τη βοήθεια της Φωτιάς της Καλοσύνης, που ο Τζέκυλ είχε θελήσει να σθήση!

Ο Ύπεράνθρωπος κάνει το σταυρό του και οι άλλοι τον μιμούνται.

— Σ' ευχαριστούμε, Θεέ μου, λέει με συγκινημένη φωνή που μάς αξίωσες να καθάρισουμε τον Κόσμο από ένα τέρας στην ψυχή και στο σώμα! Σ' ευχαριστούμε έκ μέρους των ανθρώπων, που γλύτωσαν από ένα τόσο φοβερό έχθρό! Και Σε παρακαλούμε να μάς βοηθήσης να εξοντώσουμε τον Τρόμο, το Θεό του Πολέμου, που έξακολουθεί να κυκλοφορή έλεύθερος, προετοιμάζοντας καινούργιες καταστροφές!

Και πάλι ο Σεζάμ!

ΑΦΝΙΚΑ, ο Κοντοστούπης, ο κωμικός νάνος, βάζει τις φωνές:

— Χρι... Χρι... Χριστουλάκη μου! Ή Φωτιά της Καλοσύνης σθήνει! Σθήνει! Ωχ ή καρδούλα μου!

Γυρίζουν όλοι καί, με φρίκη, βλέπουν ότι πραγματικά

οι φλόγες της Καλοσύνης έχουν χαμηλώσει πολύ και τρεμποαίζουν έτοιμες να σθήσουν.

Ή Νυόκα, ή Θεά του Καλού, και οι Ιερείες της, που ως εκείνη τη στιγμή είχαν μείνει στο βάθος της σπηλιάς, παρακολουθώντας την τρομακτική τιτανομαχία, τρέχουν κοντά στο θωμό αφήνοντας σιγανές κραυγές άπελπισίας.

— Θεέ μου!, λέει ή Νυόκα γεμάτη ταραχή. Σθήνει ή φωτιά! Σθήνει! Και δεν προλαβαίνουμε να φέρουμε άλλα λουλούδια για να την δυναμώσουμε και να προλάβουμε την καταστροφή! Το μέρος όπου φυτρώνουν τα λουλούδια αυτά βρίσκεται στην όχθη ενός υπόγειου ποταμού σε πολύ μεγάλη απόσταση από δω, μέσα στην καρδιά της Γης! Ή Φωτιά της Καλοσύνης είναι καταδικασμένη να σθήση και ο Κόσμος να θυθιστή στο μίσος, στον αλληλοσπαραγμό και στην καταστροφή! Θεέ μου!

Και τότε μιά παράξενη μορφή παίρνει σχήμα μέσα από τον άδειο αέρα, μπροστά στη Νυόκα!

Είναι ο Σεζάμ, ο Άδρατος Μάγος, με τη γαλάζια μυστηριώδη σφαίρα του, που σκορπίζει μιά γλυκειά πολύχρωμη ανταύγεια!

— Ποῦ βρίσκεται ο ποταμός αυτός, Νυόκα; ρωτάει γοργά ο γερο - Φρουρός του Βράχου της Αιωνιότητος. Προς ποιά κατεύθυνσι;

— Προς τὰ εκεί!, λέει ή

Θεά του Καλοῦ. Κάτω ἀπὸ τὴ χαμένη Ἀτλαντίδα.

— Σ ε ζ ά μ!, φωνάζει ὁ γέρος.

Καὶ χάνεται. Περνοῦν μερικὲς στιγμές...

Οἱ φλόγες τῆς Καλοσύνης ὄλο καὶ χαμηλώνουν καὶ τὸ φῶς τους γίνεται ὄλο καὶ πιὸ ἀδύναμο.

Ἐν τῷ Κοντοστούπης θρηνεῖ καὶ ὀδύρεται.

— Ὠχούουουου!, κάνει τρέμοντας. Σθῆνη ἢ φωτιά! Ὁ Κόσμος θά καταστραφῇ! Ὠχ ἢ καρδούλα μου!

Ξαφνικά, λίγο πρὶν ἢ Φωτιά τῆς Καλοσύνης σθῆση ὀλότρελα, ὁ Σεζάμ κάνει πάλι τὴν ἐμφάνισί του.

Ἡ ἀγκαλιά του εἶναι γεμὰ τὴ ἐξωτικά μεγάλα λουλούδια!

Ἀφήνοντας κραυγὲς χαρᾶς, ἡ Νυόκα καὶ οἱ ἱερεῖες τῆς ρίχνονται ἐπάνω του, ἀρπάζουν τὰ λουλούδια πὺ κρατᾶει καὶ τὰ ρίχνουν μέσα στὸ θωμό, μουρμουρίζοντας διάφορες προσευχὲς.

Μιά τελευταία φλογίτσα ἔχει ἀπομείνει ἐκεῖ μέσα ὅταν πέφτουν τὰ λουλούδια. Ἡ φλογίτσα τρεμουλιάζει, πάει

νὰ σθῆση, κι' αὐτὴ γιὰ μιὰ στιγμή κι' ἔπειτα φουντώνει καὶ μέσα ἀπὸ τὸ θωμό ξεπηδοῦν πάλι ζωηρὲς, χαρούμενες, ξανθοκόκκινες φλόγες!

Ἐνας ἀναστεναγμὸς ἀνακουφίσεως θγαίνει ἀπὸ τὰ στήθη τῶν Ὑπερανθρώπων. Ὁ Κόσμος ἔχει σωθῆ!

Ἡ Νυόκα καὶ οἱ ἱερεῖες τῆς ἀρχίζουν νὰ χορεύουν γύρω ἀπὸ τὸ θωμό.

Ἐν τῷ Κοντοστούπης ξεσπάει σὲ ζητωκραυγὲς:

— Ζήτω μουουου!, οὐρλιάζει. Ζήτω μας! Ζήτω τοῦ Σεζάμ! Ζήτω τῆς Νυόκας! Ζήτω ἡ ζωὴ! Γιούχουουου! Ποῦσαι, Τπόιμε, νὰ σέ... φάω!

Οἱ ἱερεῖες ἀρχίζουν νὰ ψέλνουν:

«Ἀναθε, ὦ Φωτιά,
Φωτιά τῆς Καλοσύνης!
Σκόρπιζε τὸ μήνυμα
Ἀγάπης καὶ Εἰρήνης!
Σκόρπιζε στὴ Γῆ
τὴν Αἰώνια Αὐγὴ!

Διῶξε τὸ Κακὸ
πίσω, μέσ' στὸν Ἄδη!
Σύντριψε τὸν Πόλεμο!
Σκόρπιζε τὸ χάδι!
Γέμισε τὴ Γῆ
μὲ γλυκεῖα στοργή!...»

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ θάνατο Ἀστρίτη.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις — Ἀποκλειστικότης «Ὑπερανθρώπου»

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΑΣ

ΤΟ ΓΚΡΕΜΙΣΜΑ ΤΟΥ ΚΟΛΟΣΣΟΥ

Τò ἐρχόμενο τεύχος, τò 59, πòυ θά κυκλοφορήσῃ τὴν ἐπόμενῃ ἑβδομάδα, θά σᾶς προσφέρῃ νέα ρίγη συγκινήσεως!

Ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου, πòυ ἔχει μείνει μόνος στὸν πόλεμό του ἐναντίον τῆς Ἀνθρωπότητος, κατορθώνει νὰ προικίσῃ τὸν ἑαυτό του μὲ νέες ἐκπληκτικὲς δυνάμεις, πòυ θυμίζουν τὸ θρυλικὸ Ἔ κ ε Ἴ ν ο !

ΤΟ ΓΚΡΕΜΙΣΜΑ ΤΟΥ ΚΟΛΟΣΣΟΥ

Τώρα ὁ ἱερὸς ἀγὼν τῶν Ὑπερανθρώπων ὑπὲρ τοῦ Δικαίου, τοῦ Καλοῦ καὶ τῆς Ἀνθρωπότητος γίνεται πολὺ πιὸ δύσκολος καὶ οἱ κίνδυνοι πòυ διατρέχει ὁ Κόσμος πολὺ πιὸ φοβεροί!

Μόνον ἡ αὐτοθυσία τοῦ μικροῦ Ὑπερέλληνα τοῦ ἀγαπημένου ἥρωος τῶν παιδιῶν ὄλου τοῦ κόσμου, κατορθώνει νὰ ἐμποδίσῃ τὴν καταστροφή τὴν τελευταία στιγμή καὶ νὰ σώσῃ τὴν Ἀνθρωπότητα!

Τò τεύχος 59 θά εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀξέχαστα τεύχη τοῦ «Ὑπερανθρώπου»!

Μαζὶ μὲ τὸ τεύχος αὐτὸ θά ἀποκτήσετε καὶ ἕνα καλλιτεχνικὸ καὶ πολὺχρωμο

Πορτραῖτο τῆς Ἀστραπῆς

Τ Α • • Κ Α

Δυό μόνο γράμματα απομένουν για να συμπληρωθῆ τὸ ὄνομα τοῦ νέου ἥρωος, ποῦ θὰ ἀναστατώσῃ τὸν Παιδκόσμο τῆς Ἑλλάδος!

Σὲ δυό ἐβδομάδες, θὰ ξέρετε τὸν τίτλο τοῦ νέου περιδοικοῦ, ποῦ ἔρχεται νὰ δώσῃ νέα ζωὴ στὰ ἑλληνικὰ περιπετειώδη ἡρωϊκὰ ἀναγνώσματα!

Τ Α • • Κ Α

Ὁ μάγος τῆς πέννας κ. Θ ᾱ ν ο ς Ἀ σ τ ρ ῖ τ η ς, ὁ ἀγαπημένος συγγραφεὺς κάθε Ἑλληνόπουλου, θὰ ἀνοίξῃ νέους ὀρίζοντες μὲ τὸν καταπληκτικὸ ἥρωα ποῦ δημιούργησε καὶ ποῦ τίς περιπέτειές του θὰ ἀρχίσετε νὰ ἀπολαμβάνετε σὲ λίγο κάθε ἐβδομάδα!

Τ Α • • Κ Α

Στὸν κ. Θ ᾱ ν ο ς Ἀ σ τ ρ ῖ τ η ἔγιναν ἀπὸ καιρὸ προτάσεις μεγάλου ἐκδοτικοῦ οἴκου τῆς Ἀμερικῆς γιὰ νὰ κυκλοφορήσῃ ὁ νέος ἥρωας πρῶτα στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα, ἀλλὰ ὁ ἀγαπημένος σας συγγραφεὺς ἀρνήθηκε, γιὰτὶ θέλει νὰ ἔχῃ τὴν προτεραιότητα ἢ Ἑλλάδα!

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Έβδομαδιαίον Περιοδικόν
 Ηρωϊκῶν Περιπετειῶν

Τυπογραφεία: Γερμανοῦ Παλαιῶν
 Πατρῶν 5 (Πλατεία Κλαυθμώνος)

Συνδρομαὶ Ἑσωτερικοῦ:	
Ἐτησίᾳ δραχ.	110.000
Ἐξάμηνος δραχ.	55.000
Συνδρομαὶ Ἐσωτερικοῦ:	
Ἐτησίᾳ δολλάρια	7
Ἐξάμηνος δολλάρια	4

Ἄριθ. 58 — ΔΡΑΧ. 2.000

Τὰ προηγούμενα τεύχη πωλοῦνται
 στὰ προσωρινὰ γραφεῖα τοῦ «Υ-
 περανθρώπου, ΛΕΚΚΑ 23 Ἀθήναι
 (Ἄνοικτὰ 8 1)2—1 καὶ 4 1)2—7
 πλὴν τοῦ ἀπογεύματος τοῦ Σαβ-
 βάτου).

Ἐμβάσματα καὶ ἐπιταγαί:
 Γεώργιον Γεωργιάδην, Σφιγγῶς
 38 (Μακρουγιάννη) Ἀθήναι

Ἄριθμὸς τηλεφώνου 36-373

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ νόμῳ: Διευθυντής: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ,
 Σφιγγῶς 38. Ἀρχισυντάκτης: ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑΣ, Λεωφόρος
 Θησέως 323. Προϊστ. τυπογραφείου ΔΗΜΗΤΡ. ΚΟΡΔΑΚΗΣ, Πέτρας 29.

ΕΞΕΛΟΧΗΣΑΝ

1) Ὑπεράνθρωπε, Σ. Ο. Σ. Ἡ Γῆ
κινδυνεύει!	28) ῥανθρώπων.
2) Οἱ Τερατάνθρωποι ἐκδικοῦνται.	29) Σατούρνα, ἡ Κόρη τοῦ Μαύρου
Ὑπερανθρώπου.
3) Τὸ κυνήγι τῶν Ἰπταμένων Δι-
σκων.	30) Ἡ Προδοσία τοῦ Κεραυνοῦ.
4) Μόνος ἐναντίον χιλίων.	31) Οἱ Πτερωτοὶ Μονομάχοι.
5) Οἱ Οὐρανοξέστες καταρρέουν.	32) Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πλανητῆ
Κρόνου.
6) Οἱ Ὑπάνθρωποι ἐξοντώνονται.	33) Ὁ Μεγάλος Ὅρκος.
7) Σύγκρουσις Γιγάντων	34) Τὸ Τέλος τῆς Γῆς.
8) Ὁ Μαῦρος Θεὸς Θανατώνει.	35) Ζωντανὴ Παγίδα.
9) Κεραυνὸς, ὁ Γυιὸς τοῦ Ὑπεραν-
θρώπου.	36) Κουράσοι τῶν Οὐρανῶν.
10) Στὰ δόντια τοῦ Λιονταριοῦ.	37) Ὁ Ἄδρατος Ἀνθρώπος
11) Οἱ Ἄστοι ἐφοροῦν!	38) Ὁ Πράσινος Τρόμος.
12) Τὸ Τραῖνο τοῦ Θανάτου.	39) Τὰ ὄντα τοῦ Ὀλέθρου.
13) Στὴ Χώρα τῶν Τρελλῶν.	40) Οἱ Μαῦροι Ἐωσφόροι.
14) Ὁ προδότης παγιδεύεται.	41) Ὁ Θάνατος τοῦ Φάουστ.
15) Ὁ Κεραυνὸς ὑποτάσσει τὴ
Ζούγκλα!	42) Ἡ Γροθιά τοῦ Ἑλληνα.
16) Ὁ Πέτρινος Κύκλωπας.	43) Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ ε κ ο Δεσμώτης.
17) Ἀστραπή, ἡ Κόρη τοῦ Ὑπεραν-
θρώπου.	44) Τὸ Τέρας τῶν Οὐρανῶν.
18) Κεραυνὸς ἐναντίον Κεραυνοῦ	45) Ἡ Φάουστα ἐκδικεῖται.
19) Ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου.	46) Ὁ Ἐχθρὸς τοῦ Κόσμου.
20) Ὁ Τρόμος τῶν Ὀκεανῶν.	47) Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Φάουστ.
21) Βασιλεία τῶν Ἐρυθροδέρμων.	48) Ἡ Γιγαντομαχία.
22) Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πράσινου Ἐ-
λέφαντα.	49) Ὁ Γάμος τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ ε κ ο.
23) Ἡ Ἀστραπή ἐπιτίθεται.	50) Ἡ Βελόνα τῆς Μάγισσας.
24) Στὴν Ἀγκαλιὰ τῶν Ἐρπετῶν.	51) Ἡ Φλεγόμενη Λίμνη.
25) Σατούρ, ὁ Μαῦρος Ὑπεράν-
θρωπος.	52) Ὑπερέλληνας.
26) Ὁ Πόλεμος τῶν Ἀστρων.	53) Τζέκυλ, ὁ Κτηνάνθρωπος.
27) Ὑπεράνθρωπος ἐναντίον Ὑπε-	54) Στὴν Κοιλία τῶν Τεράτων.
	55) Δαυῖδ καὶ Γολιάθ.
	56) Τρόμος, ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου.
	57) Σεζάμ, ὁ Ἄδρατος Μάγος.
	58) Νυόκα, ἡ Θεὰ τοῦ Καλοῦ.

Οἱ Τόμοι τοῦ «Ὑπερανθρώπου» Α' (1-8), Β' (9-16),
 Γ' (17-24), Δ' (25-32), Ε' (33-40) καὶ ΣΤ' (41-48) πω-
 λοῦνται στὰ γραφεῖα τοῦ περιοδικοῦ, ΛΕΚΚΑ 23.

